

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTRATIE
KEIZERSGR. 234 TEL. 43304

Nap de la Mar in zijn plastische weergave van „De Kruik” uit A. M. de Jong's alom bekend geworden werk „Merijntje Gijzen's Jeugd”. Ten volle heeft hij in deze rol weer zijn dramatisch talent recht laten medervaren en bewezen, dat hij ook de diepe tragiek, welke deze figuur beheerscht,

NAP DE LA MAR

aan kan. En wel het meest genoot ieder toeschouwer in spanning zijn beheerscht, maar diep doorleefde spel in de laatste scènes, na den moord op Janeke en den Grensjager, tot aan het moment, dat hij, na Merijntje's onbemust „verraad”, wordt weggevoerd. (Foto W. Coret)

OP DE PROEF

DOOR ROSA CORTHAUTS-VAN PUIJENBROEK

Ik verveel me doodelijk," klaagde de jonge mevrouw Stade. „Met zoo'n nuchter zakenman, als jij bent, heb ik niet veel aan mijn leven. Wat ben ik voor je? Je huishoudster, meer niet. Als jij maar alles op tijd klaar vindt, mij altijd als een dienstwillige dienaar thuis treft." „Maar wat wil je dan, Bertine?" keek Stade van zijn krant op.

Bertine zweeg. Wát ze graag had, juist dát wilde ze hem niet zeggen; wat zij van hem verwachtte: haar nu en dan eens te laten bemerken, toe te fluisteren, hoe dolveel hij van haar hield. Ze had er al eens een paar maal op aangedrongen, maar hij had haar kinderachtig genoemd en gezegd, niet van sentimentaliteit te houden. Ze wist immers wel, dat hij van haar hield, waarom in herhaling te vervallen? En voor den tweeden keer wilde ze zich niet aan een dergelijk antwoord blootstellen.

Stade was weer verdiept in de beursberichten en Bertine zon op iets om in haar alledaagsch sukkelleven, zooals zij het noemde, wat verandering te kunnen brengen.

Eensklaps helderde haar gelaat op.

„Zeg, Hendrik, zou je 't erg vinden, als ik eens voor een paar weken naar Brussel ging?" vroeg ze zoetsappig.

„Wel neen, kind. Ga maar, hoor! En amuseer je maar zooveel mogelijk! Zal ik in Palace vast een kamer voor je bestellen?"

„Ja!" sprong ze op. Ze vlijde haar wang tegen de zijne, zei zacht, dat hij een goeierd, een echte goeierd was.

Hij kuste haar vluchtig, gaf haar een vaderlijk tikje tegen de wang, glimlachend bestraffend:

„Wat ben je toch nog een kind."

„Ik ben ook nog niet zoo oud als jij, grootvader," plaagde ze.

„Grootvader, grootvader," mopperde Stade. „Een verschil van vijftien jaar. 't Is de moeite!"

„Nou ja! 't Was maar scherts, hoor! Zorg nu maar gauw voor mijn hotel en voor de noodige briefjes, dan ga ik in Brussel de bloemetjes eens buitenzetten," tergde ze, hopen zijn gezicht te zien veranderen. Even meende ze een dieperen rimpel in zijn voorhoofd te zien. Maar luchtig klonk zijn antwoord:

„Je doet maar, hoor! Als je maar geen dulle dingen uithaalt."

„En als ik nu eens met een ander uitging?" polste ze, om hem jaloersch te maken, daar hij altijd beweerde, dit niet te zijn.

Hij lachte. Maar Bertine vond zijn lach gemaakt. Of vergiste ze zich? Zou hij er werkelijk niet om geven, als zij zich gedroeg, zooals het voor een gehuwde vrouw niet past?

Den volgenden dag was zij te Brussel en sloeg vanuit haar kamer de drukte op de Rogierplaats gade.

Ze zou veertien dagen blijven en haar man maar korte brieven schrijven. Mogelijk, dat hij naar haar verlangde, of jaloersch werd. Als ze wist, dat hij jaloersch was, dan kon ze overtuigd zijn, dat hij haar liefhad, echt, zooals ze wenschte, door hem bemind te worden.

Hij zou haar wel missen, maar zij hem ook, want het was de eerste maal, dat ze alleen op reis was.

Nu zat hij bepaald in de veranda zijn krant te lezen. Als men nu maar voor 'n goeden kop thee gezorgd had. Of hij nu aan haar zou denken? Hij had zoo graag, dat zij thee schonk.

Ze haalde haar schouders op. Gaf hij wel om haar? Was hij niet aanstonds bereid geweest, haar te laten gaan? Als hij van haar hield, zou hij wel tegenwerpen gemaakt hebben. Misschien was hij wel blij, dat ze weg was! Maar ze zou het gauw weten! Morgen zou ze hem al schrijven.

En den dag nadien, 's avonds, na zich min of meer verveeld te hebben in haar cenzaam

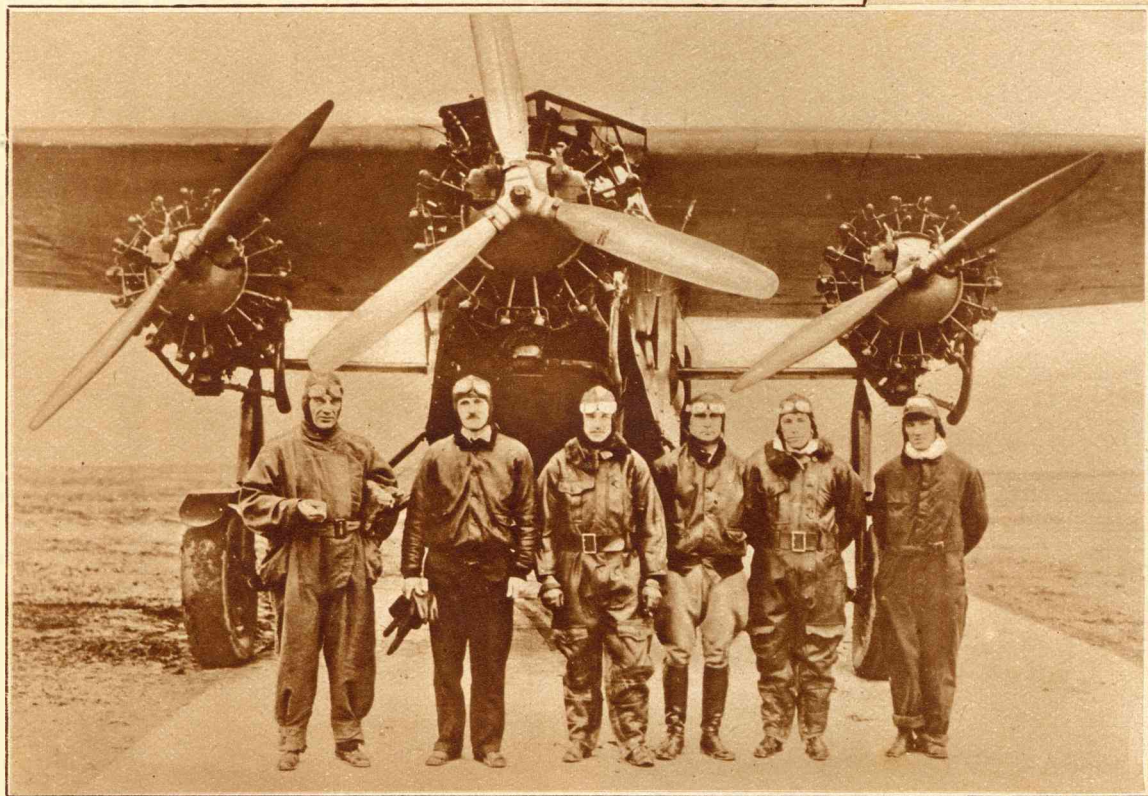
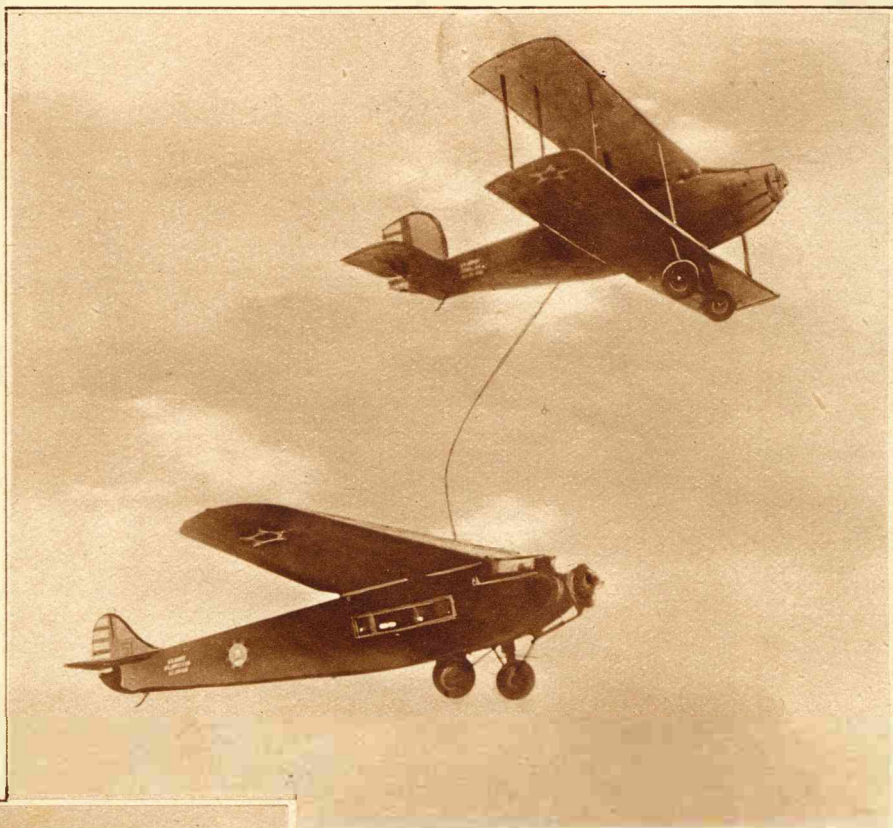
geslenter door straten en magazijnen, schreef ze hem, dat ze een kennis, waar ze vroeger veel mee geschaatst en gedanst had, toevallig in hetzelfde hotel had aangetroffen en dat ze nu samen naar een bioscoop gingen. Hij, haar man, zou er wel niets op tegen hebben, daar hij zelve gezegd had, dat ze zich maar zooveel mogelijk moest amuseeren.

Toen Stade den brief las, kreeg hij 'n voorgevoel, of hem een ongeluk dreigde. Zijn werk leed er onder. Hij stond zelfs op het punt, naar Brussel te gaan. Maar dat zou toch al te dwaas zijn, dacht hij. Bertine zou denken, dat hij, door jaloerschheid gedreven, nu plotseling tijd vond om te komen.

„Afwachten," bromde hij. „Maar, o wee! Als zij het te ver drijft!"

En opgezweept door jaloezie, bracht hij, alle mogelijke veronderstellingen makend, een onaangename nacht door.

Met een ruk scheurde hij den volgenden dag haar tweeden brief open. Eerst las hij haar korte vertelling over de filmen, die ze gezien had, toen het slot: „Wij zijn heel gezellig samen uitgeweest, maar maak je niet ongerust, Henkie. Ik zal in geen zeven slooten tegelijk lopen. Mijn vriend Paul is in de hoogste mate galant en kiesch. Morgen gaan we met zijn auto de omstreken bezichtigen. Wat zal dat verrukkelijk zijn!"

150 UREN 46 MINUTEN ONAFGEBROKEN IN DE LUCHT

Het Amerikaansche legeroliegtuig, de drie-motorige „Question Mark" heeft het wereldduurrecord op zijn naam gebracht door 150 uur en 46 minuten onafgebroken in de lucht te blijven, een geweldige prestatie! Door een defect aan een der motoren was men ten slotte genoodzaakt te landen, hoewel het oorspronkelijk plan was, een volle week of zelfs 200 uur in het luchtruim te blijven zweven. Op bovenstaande foto ziet men, hoe een tweede oliettuig zorg draagt voor den toevoer van de noodige benzine bij middel van een gummislang, een gevaarlijk en uiterst moeilijk karwei, waarbij men eenmaal ternaubernood aan een catastrofe ontsnapt is, toen de bovenste machine, in een zoogenaamd luchtdal gerakend, plotseling onlaagdook, daarbij rakelings langs de „Question Mark" schierend. Hiernaast ziet men de koene bemanning van de „Question Mark" en die van het proviandeeringsoliegtuig. Tweede van rechts is de bestuurder der „Q. M.", Majoor Carl Spatz; derde van rechts kapitein Hoyt, commandant der andere machine.

Duizend zoenen van je kleine Bertine." „Ja," meesmuilde Stade, „je kleine Bertine. Ze schijnt tot dwaze streken in staat te zijn. En dien Paul, waar zij het aldoor over heeft, vertrouw ik geen zier, al is hij dan nog zoo kiesch, zooals Bertine beweert."

Weer overwoog hij, of hij naar Brussel zou gaan? Maar weer verwierp hij zijn voornemen. Ze zou hem vierkant uitlechten, hem „broekie" noemen en hij wilde zich tegenover een vrouw niet belachelijk maken.

De derde brief was weer één enthousiasme over Paul, die haar nu leerde chauffeeën. „En 's avonds zitten we knus hier of daar op 'n terras van een café," las hij verder. „Natuurlijk denkt iedereen, dat wij verloofden of jong gehuwden zijn. 't Is eenig! Ik ga er in op en amuseer me dol! Dat heb je immers graag, lieve Henkie? 't Zijn toch je eigen woorden, is niet? Je Bertine."

„Om uit je vel te springen!" barstte Stade los. „Zelfs geen zoen! En dat schrijft ze mij allemaal als de natuurlijkste zaak van de wereld! Maar daar moet een stokje voor gestoken worden! Ze moet onmiddellijk naar huis komen!"

Hij schreef een telegram, om er den jongsten bediende mee naar het postkantoor te sturen, doch hij verscheurde het papier en belde Van der Geen op, een particulier detective, dien hij persoonlijk kende.

Toen Van der Geen zich bij hem aanmeldde, sloot Stade de deur van zijn kantoor en vertelde welken dienst hij van hem vorderde.

„Dus goed begrepen, vriend Van der Geen? Mijn vrouw niets vragen en mij keerend op de hoogte stellen en... de strikste geheimhouding."

Na het vertrek van Van der Geen voelde Stade zich wat meer gerustgesteld, niettegenstaande de vragen hem kwelden, of Bertine soms niet meer van hem hield, en als het eens te laat was en zij dien Paul, den vriend uit haar jeugd, beminde.

Met ongeduld wachtte hij op nieuws.

Haar brief is als van een verliefde bakvisch, dacht hij, met pijn in het hart. Steeds hij en nog eens hij. Vandaag gingen ze samen naar Namur en Dinant. Hij zag beiden in een bootje onder de prachtige rotsen, zag, dat ze fluisterden. Ze zaten hand in hand als opgetogen verliefden.

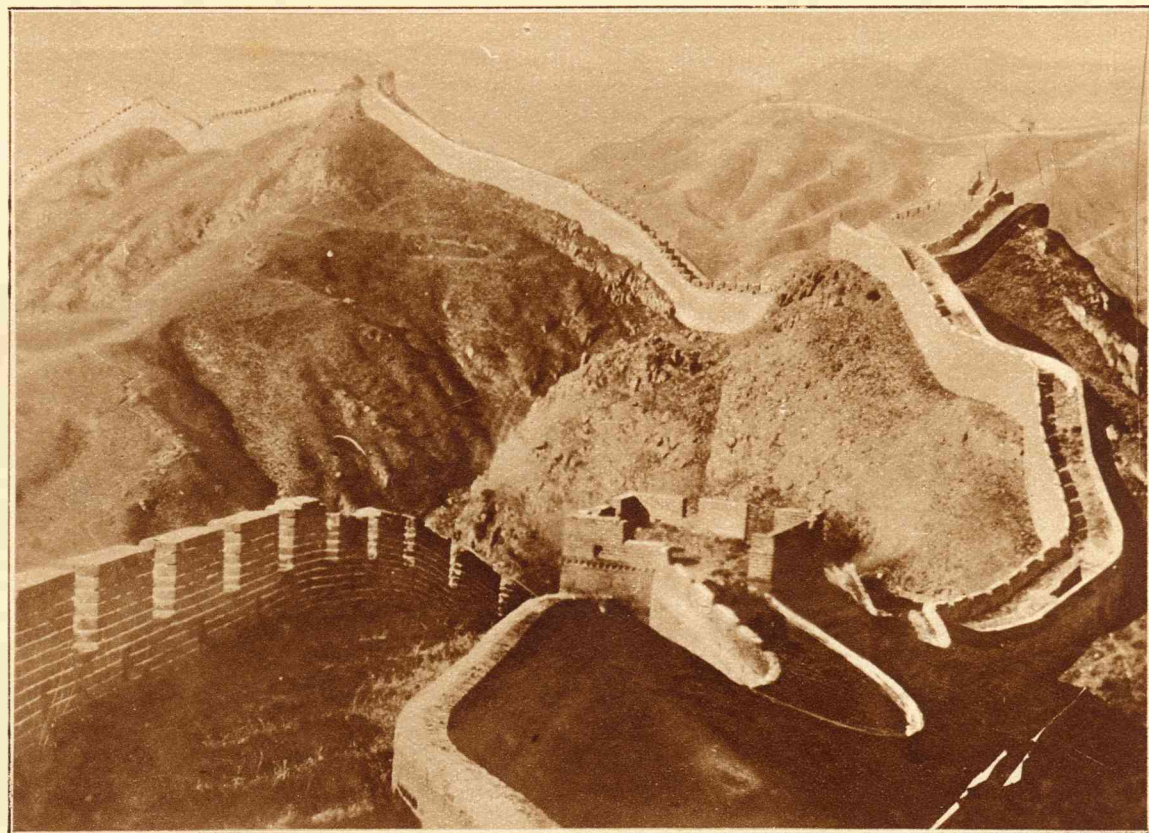
Toen ging hij naar „De Kroon", op het Rembrandtsplein en dronk vier bittertjes achter elkaar. Dien middag waren zijn gedachten in Brussel en stond hij op den uitkijk naar den brievenbesteller. Eindelijk kwam er 'n spoedbestelling van v. d. Geen. „Goddank!" zuchtte Stade verlicht bij het lezen.

EEN NIEUWE BRUG OVER DE ELBE

Duitschlands grootste havenstad, Hamburg, heeft een nieuwe brug gekregen, welke de beide oevers van de Elbe verbindt en zodoende ook Hamburgsch met Pruisisch gebied. Een kranig stukje ingenieurs- en waterbouwkunde!

DE WANLITSJANGTSJING

of, als U geen Chineesch verstaat, de Chineesche muur zal gesloopt worden. Dit ontzaglijke bouwwerk, een der grootste merkwaardigheden der wereld, werd reeds in de derde eeuw vóór Chr. opgetrokken en had tot doel het eigenlijke China te beveiligen tegen de invallen van noordelijke barbaren. De lengte ervan bedraagt niet minder dan 2450 K.M.! Thans acht het geëmancipeerde China 't oogenblik gekomen, zich van dezen steenen gordel te ontdoen ten teken van onbeperkte vrijheid (foto hieronder).

Toen brak hij in een schaterlach uit, zoodat het kantoorpersoneel plots verschrikt en verwonderd opkeek, zich afvragend, wat de patroon, die anders nooit lachte, nu kreeg.

„Die Bertine! Eenig! Hoe krijgt ze het in haar hoofd zulke historie te verzinnen? Ze gaat bijna niet uit, is altijd alleen, heeft men Van der Geen in het hotel gezegd. Met welk doel spelt ze mij dit dan op de mouw? Om mij jaloersch te maken? Of ik dit niet ben! Eerst meende ik het niet te zijn, maar nu moet ik mezelf bekennen, dat ik die kwaal wel degelijk, als een verliefde, te pakken heb."

's Avonds nog was hij in Brussel.

Bertine was juist op haar kamer, toen hij bij haar aanklopte.

„Hendrik! jij!" vloog ze hem om den hals.

„Ik wilde je eens komen verrassen," zei hij zoo ernstig mogelijk.

Ze bloosde diep en vroeg met stralende oogen: „Je komt zeker poolshoogte nemen, niet? Denk je, dat ik met... met dien Paul te veel uitga?" polste ze, hopen op zijn bevestigend antwoord.

Hij glimlachte slechts.

„Ben je dan niets jaloersch?" kon ze niet nalaten te vragen, toen hij haar het antwoord schuldig bleef.

„Ik?" deed hij onverschillig. „Hoe kom je er bij, Bertine?"

En ziende, dat ze tranen in de oogen kreeg, nam hij haar in zijn armen en beloofde haar een auto, nu ze al zoo flink kon chauffeeën, zooals ze geschreven had.

Toen vertelde ze, dat ze hem op de proef had willen stellen.

„Ik heb er slechts een auto mee gewonnen," pruilde ze.

„Je weet niet, wat je er allemaal door gewonnen hebt," had hij willen zeggen, maar als nuchter zakenman verzweeg hij, wat in hem omging.

Een overzicht der R.A.I.-Tentoonstelling, waarop het reusachtige der tentoonstellingshal goed uitkomt.

DE ZILVEREN R.A.I.

De R.A.I., dat wil dus zeggen de Nederlandsche Vereeniging „Rijwielen- en Automobielen-Industrie”, die nu weer de deuren van haar grootschegebouw aan de Ferdinand Bolstraat te Amsterdam heeft opengesteld, om er de bezoekers op haar Automobiel-tentoonstelling te ontvangen, bestaat dit jaar een kwart eeuw.

Een kwart eeuw?

Bestaat de auto dan heusch al zoo lang?

Ja en neen. Wat we nu een auto noemen, dat bestond toen nog niet, maar er waren toch al voorloppers van onze moderne wagens, heel onvolkomen dingen nog, die om de paar honderd meter eens even moesten rusten, om wat op adem te komen en dan weer 'n eind voortsukkelden, maar dan toch in elk geval dingen, die het bestuur der in 1893 opgerichte Ned. Vereeniging „Rijwielen-Industrie” noopte naamverandering voor te stellen, wat ten gevolge had, dat de vereeniging sedert 1904 den naam draagt, waaronder ze nog thans in binnen- en buitenland met eere bekend staat.

Cijfers zijn doode dingen en we komen er daarom dan ook niet graag mee — er zijn er maar zoo weinigen, die er belang in stellen en... die ze onthouden.

Maar toch, een enkelen keer kunnen ze wel eens leerzaam zijn, wel eens meer zeggen, dan kolommen-lange beschrijvingen. En daarom willen we er één noemen, dat niet alleen den voortgang doet zien van de automobielen-industrie, maar tegelijk ervan getuigt, hoe juist de vooruitziende blik is geweest van de mannen, die in 1904 van de Rijwielen-vereeniging een Rijwielen- en Automobielen-vereeniging maakten.

Op de eerste automobiel-tentoonstelling, door de vernieuwde vereeniging in Februari 1904 gehouden, kwamen 60 firma's hun artikelen tentoonstellen, meest rijwielen nog. Maar onder die zestig waren er zeven, die de meesten nog als bij-artikel, naast hun rijwielen, óók auto's te zien

gaven of althans wagens, die men toen automobielen noemde — onbetrouwbare, onvolmaakte wagens, met zeer ingewikkelde machines, die zó duur waren, dat slechts enkele rijken zich de weelde konden veroorloven, er hun kostbare lichamen aan toe te vertrouwen.

En nu?

De 19de R.A.I.-tentoonstelling die in de afgelopen week geopend is, huisvest de inzendingen van niet minder dan 176 exposanten, die bijna uitsluitend auto's inzonden, al is, in vergelijking met vorige tentoonstellingen, ditmaal ook het motorrijwiel ruimer vertegenwoordigd.

En waar 25 jaar geleden nog maar enkelen een auto bezaten, lopen er nu in ons land al meer dan honderd duizend wagens over onze wegen.

Dat verklaart ook meteen de stijgende belang-

stelling, waarin de tentoonstellingen der R.A.I. zich mogen verheugen en het zou ons niet verwonderen, wanneer, niettegenstaande het bezoek der eerste dagen leed onder de vorst — velen toch wilden genieten van het in ons land steeds zeldzamer wordende ijsvermaak — het aantal bezoekers, dat deze 19de tentoonstelling bezocht, een record-cijfer zal te zien geven.

Een ding is jammer — dat er al sedert jaren geen Nederlandsche automobiel meer op deze ook door buitenlanders veel bezochte R.A.I.-tentoonstellingen meer te zien is, dit eenvoudig omdat er, sedert de opheffing der Spijker-fabriek, geen enkele Nederlandsche fabriek bestaat, die auto's maakt.

Daar staan ze weer, de Crysler's en de Minerva's, de Fiats en de Oaklands, de Chandlers, de Amilcars, de Brennabors en de Peerless', de Cancia's de Renaults, de Hudsons en de Essex, de Mercedes, de Benz, de Chrevolets en de Reo's nog zooveel meer. Allemaal vreemde namen en geen enkele

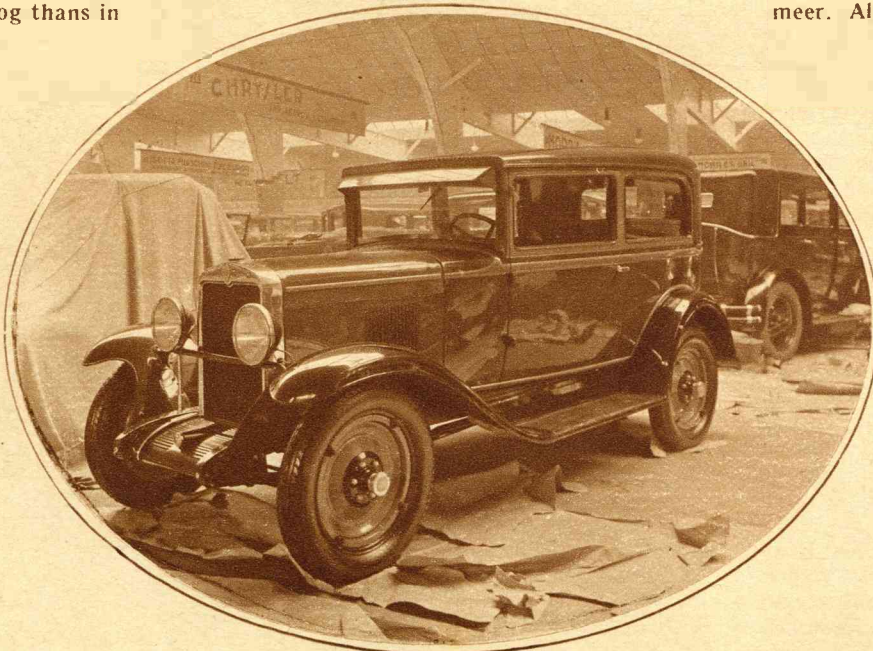
Nederlandsche. En de eenige die nog Nederlandsch zou kunnen klinken, hebben ze door twee puntjes boven een e te zetten, nog verfranscht.

Die verfranschte fabrikant stelt o.a., om het interieur te laten zien, een middendoor gezaagde wagen ten toon — een doorgesneden Citroën!

Enfin, wat Nederland bij de opkomst van de auto verzuimde, heeft het in de jeugd van het vliegtuig weer goedge maakt — in de industrie van den vliegende auto neemt het een vooraanstaande plaats in.

Maar al is dan ook al wat er te zien is buitenlandsch fabrikaat — uitgezonderd de inzendingen van enkele carrosserie-fabrikanten waarvan er in ons land verschillende zijn, die zich een goeden naam hebben weten te verwerven — het is er niet minder belangwekkend om en voor iedereen, die in het automobilisme belang stelt, is er op deze tentoonstelling weer heel wat te zien.

Ook al zijn er geen opvallende

De nieuwe zes-cylinder-Chevrolet.

nieuwsgierigheden en schijnt de ontwikkeling van de automobiel zich voor het oogblik te bepalen tot verfraaiing van het uiterlijk.

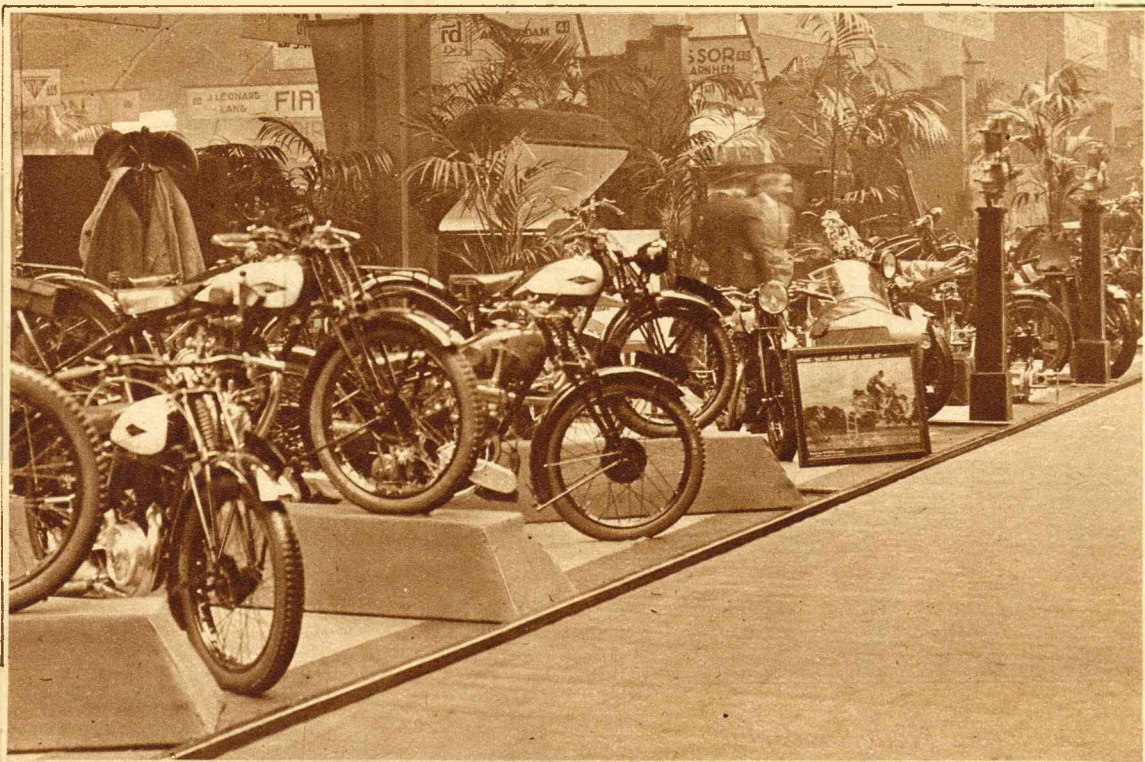
Een clou, als de vorige maal de nieuwe Ford was, is er ditmaal niet — wel is er te zien, dat de groote concurrent van Ford, de General Motors, ook niet stil zit.

Nu meer en meer de vier-cylinder motoren door de zes-cylinders verdrongen worden en het er allen schijn van heeft, dat men het in de toekomst niet met minder zal doen — de zwaardere wagens hebben zelfs al acht-cylinder motoren — komt de General Motors al met een goedkope zes-cylinder Chevrolet.

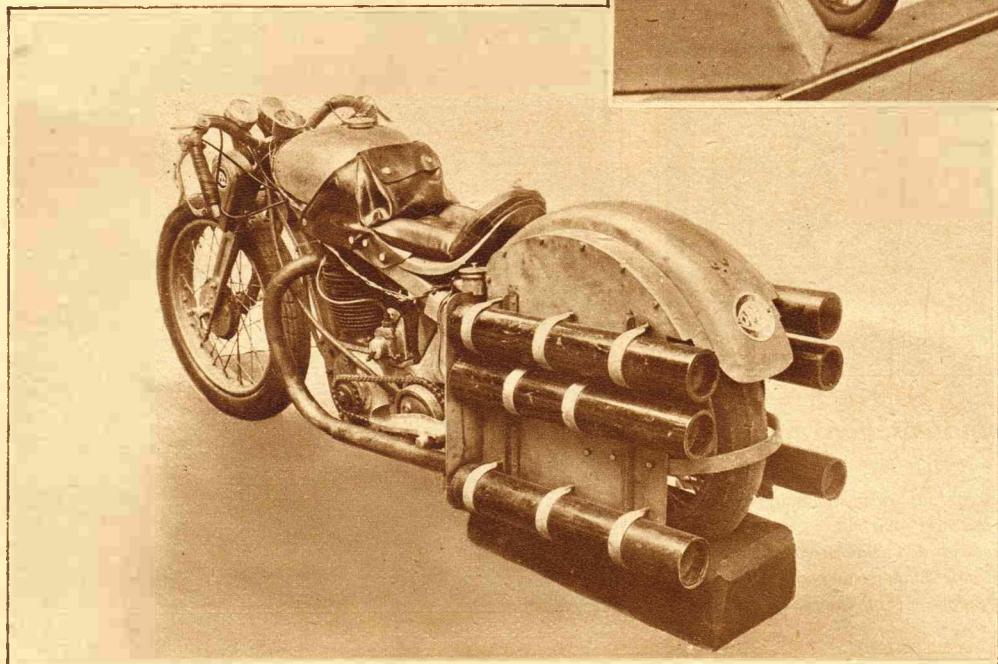
Het volgende jaar zullen we dus wel weer onthaald worden op een tegenzet van Ford.

Zóó blijft de belangstelling in de wereld — en de reclame.

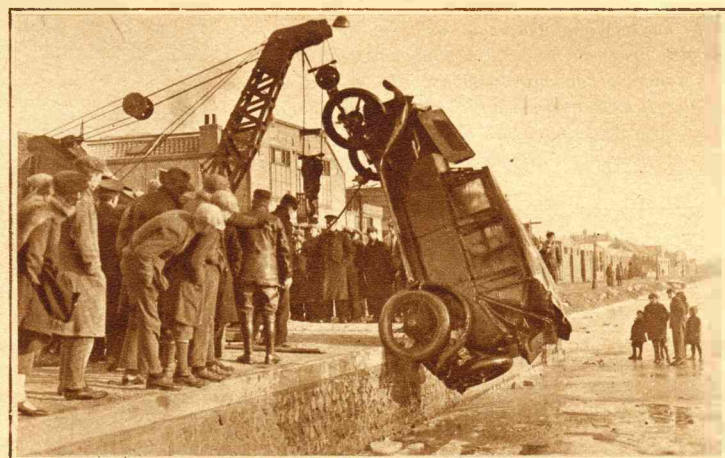
A. T.

Een kijkje in de afdeling motorrijwielen.

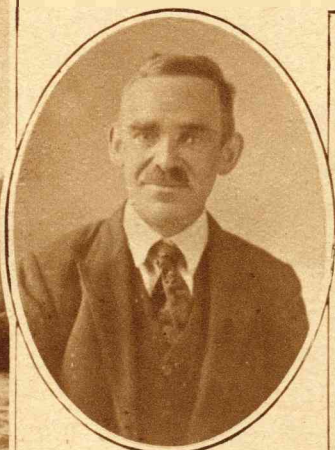

Het Opel-raketten-motorrijwiel, een toestel dat, naar men ons verzekerde, ook werkelijk kan rijden.

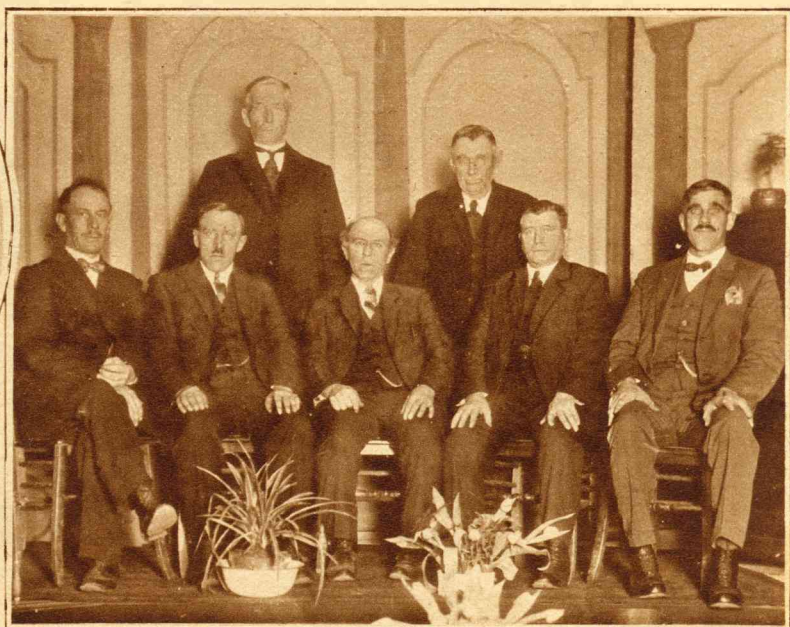

Nog een Auto-expositie en wel aan het Zeeburgerpad, waar deze wagen 't in zijn hoofd kreeg, de sterkte van het ijs te gaan probeeren, maar dit bleek vooralsnog niet in staat het gevaarte te torsen. Dies kwam de brandweer er aan te pas en haalde den drenkeling op het droge.

UIT DE PROVINCIE

De Heer W. Eykel te Koog aan de Zaan vierde gisteren zijn zilveren jubileum als eigenaar van 'n uitgebreiden autodienst door de geheele Zaanstreek, die aldaar 't volle vertrouwen en groote bekendheid verworven heeft.

Te Andijk heeft een zeer nuttige instelling haar 25-jarig bestaan herdacht, n.l. de onderlinge vereeniging „Hulp bij ziekte“, welke op een glorievollen staat van dienst mag terugzien. Een foto van bestuur en oprichters, resp. zittend de heeren: J. de Hertog, C. Tuykel, E. Brouwer, C. Mantel en J. Mantel. Staand de heeren: D. Blokker en S. Kieft.

Hiernaast: De Volendamsche Schoonen laten zich niet zoo gauw ontmoedigen door dooiweer of water-ijs. Als het nog maar eventjes kan, binden ze de ijzers onder. Hun dorpsgeoot, de baanveger, vindt het al lang goed!

De eerste Nederlandsche Courantenbazar

is thans geopend aan het Damrak te Amsterdam door den heer M. van Gelderen. Vijftien jaar lang had deze een couranten- en tijdschriftenkiosk geëxploiteerd aan het hoofdkantoor aldaar, tot hem ten gevolge van achterbaksche manipulaties van anderen zijn standplaats op korten termijn werd opgezegd. Maar hij liet zich niet ontmoedigen en heeft nu, naar den trant onzer Zuiderburen, den hierbij afgebeelden bazar, met vrijen inloop ondanks den winterdag, geopend.

Op een winterschen achtermiddag

maakte onze fotograaf deze stemmingsvolle foto van het bekende paar oude gevels aan het Kattegat, met op den achtergrond de grijze muur van de ronde Luthersche kerk aan het Singel te Amsterdam. (Foto hiernaast links)

De Maatschappij voor den Werkenden Stand

heeft gejubileerd naar aanleiding van haar 73-jarig bestaan. Deze zeer nuttige instelling heeft haar ontstaan te danken aan het initiatief van eenige werkgevers, kleinere bazen, tot heil en nut der werknemers. Veel goeds heeft zij tot stand gebracht, vooral in den tijd, toen er van sociale wetgeving en arbeidersbescherming nog niet veel te bespeuren viel. Denken wij aan de door haar opgerichte ambachtsscholen, gaarkeukens, enz. Hierbij beelden mij het in 1883 geïmporteerde hoofdgebouw af, aan den Kloneniersburgwal te Amsterdam.

Een doodgenvoon heerenhuis

zoudt u misschien denken, en toch is dit het uiterlijk van de onlangs in gebruik genomen telefooncentrale „West” in de F. v. Almondestraat te Amsterdam. Zeer practisch heeft men hier gebruik gemaakt van de ruimte tusschen het blok huizen met een eenvoudigen toegang aan de straatzijde.

Tutti Frutti

BOBSLEE-VREUGDE TE SINT MORITZ

Hiernaast: Gereed voor den start wacht de stuurman op het vertrek-sig-naal. De koene dame, die van de bemanning deel uitmaakt, is niemand anders dan een der Dolly-sisters, het vermaarde danseressenpaar.

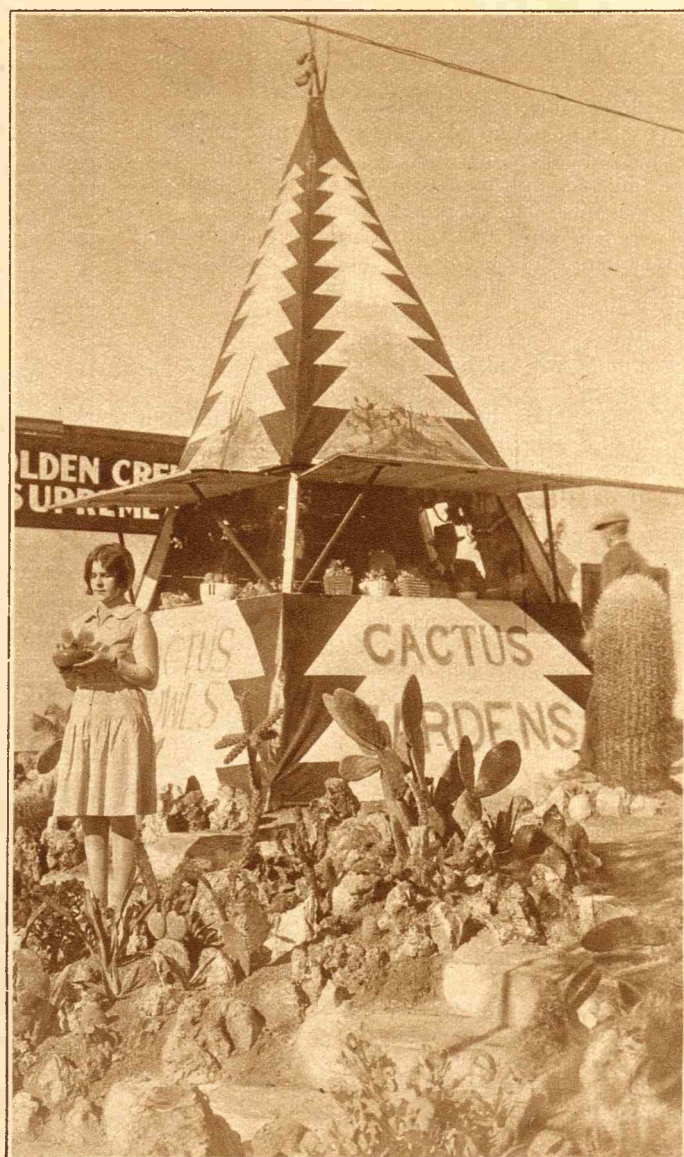
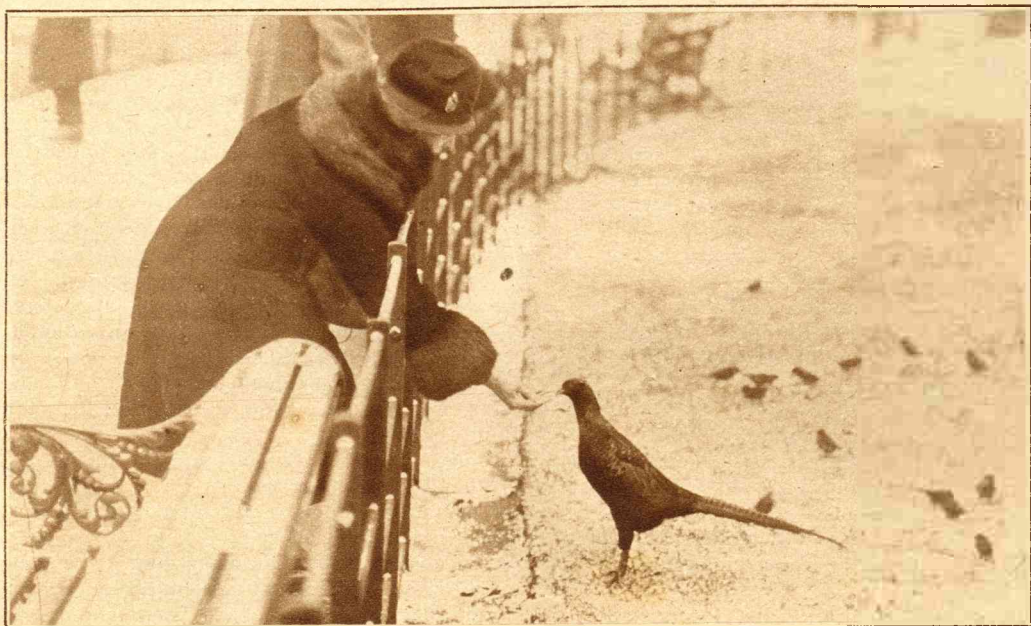

EEN MERKWAARDIGE DRIELING

waarvan één 'n jaar ouder is dan zijn beide broertjes. Want Alfred, zoo heet de middelste baby, is nog geboren in 1928, de twee andere op Nieuwjaarsdag.

BALWAARGAJE MET DEN JONGEN NAARTOE

zou men kunnen vragen aan dezen hiernaast afgebeelden dreumes, die bepaald nu reeds aspiraties doelt voor den kampioenstitel.

LIEFHEBBERS VAN CACTUSSEN

en dat zijn er momenteel heel wat, kunnen in deze cactus-wignam terecht. Maar deze eigenaardige winkel bevindt zich heelemaal in Los Angeles, het Amerikaansche film-centrum.

ALS DE HONGER KNAAGT

wordt zelfs de schuwe fazant tam, zooals blijkt uit de foto hiernaast, genomen op een winterschen dag in een der Londensche parken.

Het Geheim van den Heer Marx

door E. Philips Oppenheim

Ik draaide de lamp wat hooger op en keek eens rond. Voor het eerst besepte ik, wat ik gedaan had, door op dit uur hier te komen! Ik wilde weg en draaide den knop van de deur om... de deur was gesloten. Ik was dus gevangen.

Nauwelijks bleef mij tijd over om mijn toestand te overdenken, want nog geen minuut later werd de deur geopend en graaf De Cartienne trad binnen. Zijn oogen fonkelden van toorn en op heftigen toon vroeg hij:

„Waarom hebt u dat kistje niet meegebracht?” „Het is in veilige handen,” antwoordde ik, met moeite mijn kalmte bewarend. „U kunt het binnen een uur terughebben. Maar...”

„Maar wat?” onderbrak hij mij woest.

„U schijnt te vergeten, dat ik een wederdienst verwacht. Bovendien maakt u mij blijkbaar tot uw werktuig, en...”

„Welken wederdienst bedoelt u... u wilt Marx zien?”

„Ja.”

„Hij is niet hier.”

Ik weerhield een antwoord op mijn lippen, dat mij met vrij groote zekerheid mijn leven zou hebben gekost.

„Waar is hij dan wel?” vroeg ik.

„Dat zal ik u zeggen, zoodra u een boodschap hebt geschreven om het kistje,” zei hij, papier en een pen op tafel leggend.

Ik schudde het hoofd. „Schrijven is niet noodig,” zei ik. „Als Marx niet hier is, dan heeft het ook voor mij geen nut, hier te blijven. Stuur uw bediende maar mee, dan zal ik het hem geven.”

„Neen, u blijft hier, totdat ik het terugheb. Bovendien heb ik u nog iets anders te zeggen, m'n jongen,” voegde hij er op grimmigen toon aan toe. „Schrijf!”

„Moet ik hieruit dus begrijpen, dat u mij hier tegen mijn wil vasthoudt?” vroeg ik langzaam.

„Begrijp, wat je wilt, maar schrijf!”

Zwijgend nam ik de pen en schreef. Hij nam het briefje van mij aan en las het, toen keek hij naar het adres en ik zag, dat hij schrok.

„Mijnheer Ravenor! Zoo, is die óók in Londen?”

„Ja.”

Een gemeen lachje speelde om zijn lippen. „Een oude kennis van mij,” zei hij. „Ik moet hem bepaald eens gaan opzoeken,” voegde hij er spottend bij.

Een oogenblik later had hij 't vertrek verlaten en hij zorgde er wel voor, de deur zóó snel te sluiten, dat ik hem niet kon volgen. Er was geen sprake van ontsnappen; inderdaad, als die man mij kwaad wilde, dan kon hij het doen, want ik was volkomen in zijn macht!

VIER EN VIJFTIGSTE HOOFDSTUK

DE INVAL

Enige minuten later keerde De Cartienne terug en keek mij met eigenaardig loerenden blik aan. „Ik zou wel eens willen weten, of u enig vermoeden hebt omtrent den inhoud van dat kistje,” zei hij.

Mijn antwoord op die vraag was 'n groote domheid, maar ik wilde hem gaarne toonen dat ik hem niet vreesde en dat ik het gevaar verachtte. Daarom haalde ik de courant uit den zak en liet hem het hoofdartikel zien.

„Dat zal er wel iets mee te maken hebben,” zei ik kalm, op haast onverschilligen toon.

Zijn gezicht werd bleek, toen hij 't las, en met een hoffelijke buiging gaf hij mij de courant terug.

„Waarom hebt u dat dan niet aan Scotland Yard verteld?” vroeg hij.

„De zaak ging mij niet aan en bovendien zou ik dan de kans verspelen, iets omtrent de verblijfplaats van Marx te vernemen,” antwoordde ik.

„Zeer verstandig geredeneerd,” zei hij. „Kom nu mee, dan zal ik u mijn... pakhuys laten zien.”

Wij gingen door verschillende vertrekken, die tot aan het plafond gevuld waren met groote pakken; een ijzeren wenteltrap bracht ons vervolgens in een groote, slecht verlichte kelder. Ik had reeds even tevoren het gemompel van stemmen gehoord, en mijn vermoedens werden thans bewaarheid.

Aan het einde van den kelder brandde een fornuis en daaromheen stonden eenige mannen met verschrikte gezichten. Een van de mannen hield een grooten gietlepel, met vloeibaar metaal gevuld.

„Ben je nou krankzinnig, De Cartienne?” siste hij den graaf toe. „Hoe krijg je het in je hoofd, dien jongen vlegel hier te brengen?”

„Ik heb hem hierheen gebracht, omdat hij hier veiliger is dan ergens anders,” antwoordde de graaf. „Op de een of andere manier is die vlegel, zooals je hem noemt, achter den inhoud van dat ongelukkige kistje gekomen, en hij kent dus ons geheim. Derhalve zal hij voor z'n ongepaste nieuwsgierigheid gestraft moeten worden. Wat zullen we met hem doen? Ik stel voor, dat we hem in de rivier werpen.”

Ik ging eenige stappen achteruit naar de deur en luisterde ingespannen. Boven mijn hoofd meende ik het geluid van voetstappen te hebben gehoord. Blijkbaar was dat geluid ook tot de anderen door-

Sonnet

't Is avond, en in 't centrum van de stad
Lonkt 't lachend licht der rijkste regen-bogen.
In transparanten-memel, steeds de oogen.
Schier duiz'lend van dien schellen schitter-schat....

En 't blij beweeg komt nog den roes verhoogen,
Van wie, door 't kleuren-klaar'ren, zwijmel-zat.
Als voort-drijft langs 't zoo-bonte avond-pad.
Met levend-lachend licht al-overtogen....

En in dat felle feest van lach en licht.
Bij 't avond-zwoele stralend stads-bewegen.
Wordt vaak de zuit're zeden-grens verlegen.
Wis voorgeschreven door den puursten plicht....

In avond-klanke' en kleuren-klaar'ring nijkt
Gewetens-stem, die slechts den mensch berijkt.

HERMAN J. HALJEMAIJE

gedrongen, want er heerschte gedurende eenige seconden een doodsche stilte.

„Dat moet Drummond zijn met het kistje,” zei de graaf toen. „Wil je eens even gaan kijken, Ferrier?”

Op datzelfde oogenblik klonk buiten den kelder het geluid van een groot aantal voetstappen en een ware hagel van slagen beukte de deur.

Een onuitsprekelijke verwarring ontstond in den kelder; De Cartienne was de eenige, die zijn kalmte bewaarde.

„Het spel is afgelopen!” riep hij uit, „en hier staat de verrader!”

Hij sprong op mij toe en ik zag in zijn hand iets glinsteren. Een vreemde, scherpe pijn doortilde mij, het volgende oogenblik hoorde ik een verward gedruisch om mij heen... toen niets meer. Ik had het bewustzijn verloren.

Toen ik de oogen weer opende, lag ik op een bed in een vertrek dat mij geheel vreemd voorkwam. Naast het ledikant zat mijn vader.

„Waar ben ik?” was mijn eerste vraag. „Hoe lang ben ik hier al?”

Met een uitroep van vreugde stond mijn vader op. „Voel je je nu wat beter, Philip?” vroeg hij.

„Je bent in het dichtstbijzijnde hotel, dat wij vanmorgen konden vinden.”

„Vertel mij alles, vader!”

„Ze zijn allen gevangen genomen behalve De Cartienne. Hij vocht als 'n tijger en slaagde er in te ontsnappen. Maar men zal hem spoedig te pakken krijgen, want zijn signalement...”

„Aan zijn signalement heeft men niets!” viel ik hem in de rede. „Heeft men nog niets gehoord omtrent Marx?”

Mijn vader greep 'n open telegram, dat op tafel

lag. „Marx is naar Ravenor Castle teruggekeerd,” antwoordde hij. „Dit telegram is afkomstig van den stationschef te Melborough.”

Met een sprong was ik het bed uit en een seconde later stak ik mijn hoofd, dat nog steeds pijn deed, in een waschkom.

„Wat doe je nu, Philip?” vroeg mijn vader angstig-verbaasd. „Je zult opnieuw ziek worden als je niet voorzichtig bent.”

„Mij mankeert niets,” antwoordde ik. „Hoe laat is het, vader?”

„Vier uur.”

„Als we vlug zijn, kunnen we den sneltrein van vijf uur naar Melborough nog halen,” zei ik.

„Naar Melborough?! En De Cartienne dan?”

„De Cartienne bestaat niet meer! Marx moeten wij hebben!”

Thans drong de waarheid tot mijn vader door en hij uitte een kreet van verbazing. „Philip, waarom heb je mij dat niet eerder gezegd?”

„Omdat ik er zelf gisteravond pas zeker van was. Hij acht zich veilig in de vermomming van Marx, veiliger dan als graaf De Cartienne te vluchten, de schurk!”

Snel ging mijn vader naar de deur, maar eensklaps bleef hij weer staan. „Philip,” zei hij heesch, „herinner je je nog, wien wij op het kasteel hebben achtergelaten?”

Waarlijk, dat had ik vergeten! Wij staarden elkaar aan met ontzetting in de oogen. Wat zouden we vinden op Ravenor Castle?

Tien minuten later hadden wij het hotel verlaten.

VIJF EN VIJFTIGSTE HOOFDSTUK

HET GEHEIM VAN DEN HEER MARX

Precies tien minuten voor half negen kwam de trein te Melborough aan. Wij namen een huurrijtuig en lieten ons daarmede naar het kasteel brengen.

Doodsbleek kwam de butler ons tegemoet, toen wij binnen de hekken waren.

„Goddank, dat u komt, mijnheer! De man, dien u hier hebt achtergelaten, is een razende krankzinnige geworden. Hij heeft zich opgesloten en uw revolvers voor den dag gehaald en dreigt iedereen te zullen neerschieten, die binnen durft te komen, voordat u er bent.”

„Er is iemand bij hem, nietwaar?” vroeg mijn vader snel.

Het gezicht van den butler werd een en al afgrijzen.

„Ja, mijnheer, 't is vreeselijk! Ik ben één keer in de buurt geweest en ik zal 't mijn leven lang niet meer vergeten! Hij heeft daar een ongelukkige te pakken gekregen en dien vermoordt hij langzaam, met hem spelend als een kat met een muis. Vier van de bedienden zijn getroffen bij hun pogingen om binnen te komen. Luister!”

Een zwakke kreet klonk door het venster van de bibliotheek naar buiten, een akelig gekreun, hartverscheurend, zooals ik het nog nimmer had gehoord. Vlak daarop klonk een gruwzaam, spottend lachen — dat was de kat, die met de muis speelde!

Enige snelle stappen brachten mijn vader en mij dicht bij de tuindeur. Op de schrijftafel brandde een lamp, en dicht bij de deur zagen wij op den grond een ineengedrongen gestalte. Heen en weer loopend voor zijn slachtoffer merkten wij Francis op; zijn verwilderd uiterlijk wees er op, dat er een hevige worsteling moest hebben plaats gehad.

Plotseling wendde hij zich om, en ons ziende, uitte hij een woesten kreet en snelde naar de gesloten tuindeur. Dreigend staarde hij ons aan.

„Weg, weg!” schreeuwde hij. „Ik blijf hier, tot hij komt!”

Tegelijk hief hij de revolver op, die hij in zijn rechterhand geklemd hield.

„Ik ben het, Francis,” zei mijn vader kalm. „Herken je mij niet meer?”

Op dat oogenblik brak de maan door de wolken en bij het zwakke maanlicht herkende Francis hem terstond. Met een wild gebaar verwelkomde hij

No. 23

hem en wierp de deur wijd open. Door de kleine groep bedienden ging een huivering, toen mijn vader met vasten tred naar binnen stapte.

„Kijk!” riep de krankzinnige uit, op den grond wijzend. „Daar ligt hij! Ik heb hem gegrepen en hij worstelde om los te komen, maar ik was te sterk! Ha, ha, ha! En toen heb ik 'n touw uit de kast gehaald en hem vastgebonden, en terwijl ik het vastknoopte, herinnerde ik hem aan den avond waarop hij zijn vader” — bij deze woorden wees Francis naar mij — „in den afgrond wierp, en hoe hij mij heeft willen vermoorden, toen hij mij op het hoofd sloeg! Mijn hoofd heeft sindsdien altijd in brand gestaan! O Milly help me toch! Milly, kom, mijn hoofd brandt, ik sta in brand! Milly, Milly!!!”

Het was verschrikkelijk, hem de laatste twee malen den naam van zijn dochter te hooren uitgillen.

Schuim kwam op zijn lippen, hij sloot zijn gloeiende, met bloed beloopte oogen en zijn gezicht kreeg een akelige kleur, spookachtig! Terwijl hij de armen wijd uitstrekte, viel hij met een luide slag achterover.

Laat ik zwijgen over het tooneel, dat zich verder aan onze blikken vertoonde. Het was zóó vreesselijk, dat de herinnering daaraan mij in mijn latere leven geen oogenblik heeft verlaten. Zelfs de stalen zenuwen van mijn vader waren daartegen niet bestand, en hij beefde, terwijl hij de koorden losmaakte, waarmee de krankzinnige zijn slachtoffer had gebonden.

De plaatselijke politie, die intusschen was verschenen, behoefde niets anders te doen dan proces-verbaal op te maken en de lijken van Marx en Francis weg te halen.

Want in het maanlicht lag Francis koud en stijf aan onze voeten. Er was op zijn gezicht geen spoor van waanzin meer te bekennen... slechts de kalmte van den dood.

ZES EN VIJFTIGSTE HOOFDSTUK HET EINDE

Samen stonden wij — mijn vader en ik — in de schaduw van een groepje olijfbomen, midden in de bergen. Ver beneden ons strekte zich de Campagna di Roma uit tot aan den voet van de heuvelen, die de Eeuwige Stad omgeven en waar heenwij geruimen tijd zwijgend hadden gestaard.

Ik verbrak eindelijk het stilzwijgen, terwijl ik wees naar de grijze muren van een klooster, dat zich op eenigen afstand van ons verhief in de blauwe lucht.

„Moet dit dan het einde zijn, vader?” riep ik op bitteren toon uit. „Die gevangenis?”

Hij wendde zich tot mij met een uitdrukking op 't gelaat die ik maar al te goed kende... kalm en vriendelijk, maar getuigend van onverzettelijke vastbeslotenheid.

„Het moet wel zoo zijn, Philip,” antwoordde hij. „Zou je mij dan willen laten teruggeeren in het leven, dat mij zooveel onrust en droefheid bracht terwijl ik hier alles vind, wat ik wensch? Vrede en rust... meer verlang ik niet.”

„En waarom kunt u die dan niet in Engeland vinden... op het kasteel... bij mij? Uw werk kan immers opnieuw begonnen worden en ik kan u helpen! Hoe levendig werd de vernietiging van al uw geschriften betreurd, en hoezeer verlangt men er naar, dat u ze opnieuw zult schrijven! Ach, u hebt 't recht niet, zich zóó van de wereld af te zonderen!”

Hij schudde langzaam het hoofd.

„Philip,” zei hij, „het doet mij leed, je te vergeefs te hooren pleiten. Ik ben thans gelukkig in de herinnering aan den heerlijken tijd, dien wij samen hebben doorgebracht, gelukkig ook door de gedachte, dat de beelden uit het verleden mij niet meer kunnen verontrusten.”

Wij bleven zwijgen en ik wendde het hoofd af, om hem niets van mijn droefheid te laten merken. Er klonk 'n zweem van leed in zijn stem, toen hij het zwijgen verbrak.

„Het oogenblik, waarop wij moeten scheiden, is gekomen, Philip. Ik wilde je echter nog iets zeggen; het betreft Cecil.”

„Cecil?” herhaalde ik verwonderd.

„Ja. Hij is groot geworden in de meening, eenmaal mijn erfgenaam te zullen worden, maar dat is nu natuurlijk anders. Hij is zwak van karakter en gemakkelijk mee te troonen op verkeerde wegen. Ik zou gaarne willen, dat jelui tweeën vrienden werd en als je de gelegenheid krijgt om hem te helpen, dan moet je het niet verzuimen.”

„Ik zal het niet vergeten,” beloofde ik, „en Cecil en ik zullen altijd vrienden zijn.”

Wij daalden den heuvel af en bleven bijna vlak voor den drempel van het klooster staan. Toen stak mijn vader mij de hand toe en in zijn blauwe oogen glansde een oogenblik een zacht licht.

„Vaarwel, Philip,” zei hij, „vaarwel! God zegene je.”

Terwijl ik zijn handdruk beantwoordde, wendde ik het hoofd af om mijn ontroering te verbergen. De deur van het klooster werd geopend en achter hem gesloten...

Cecil ontmoette mij in Londen en samen gingen wij naar Ravenor Castle. Het was vreemd voor mij, thans in het groote gebouw rond te loopen met de gedachte, dat ik de eigenaar van dat alles was. In zeker opzicht was dat een aangename gedachte, maar toen ik in de bibliotheek kwam en in het kleine vertrek, waar mijn vader en ik zoo vaak samen waren geweest, werd de herinnering mij te machtig, en ik was blij, dat ik Cecil een oogenblik kon wegzenden.

Gedurende eenigen tijd leefde ik zeer afgezonderd, ontving bijna alleen bezoek van Cecil en knoopte met heel weinig menschen kennismaking aan. Ik bracht de dagen door met paardrijden, jagen of lange wandelingen, waarbij ik dan, zooals in mijn jeugd, altijd een boek meenam. De avonden baarden mij geen zorg: met een bibliotheek als die van mijn vader was tijdverdrijf gemakkelijk!

Met groote ontevredenheid sloeg Cecil deze verandering in mijn doen gade en eindelijk kon hij niet langer zwijgen.

„Zeg eens, Philip, zoo gaat 't niet goed met jou, ouwe jongen,” verklaarde hij op zekeren avond, toen ik weer de wijk wilde nemen naar de bibliotheek. „Een jonge man van jouw leeftijd met een inkomen van acht duizend pond per jaar mag zich niet opsluiten tusschen boeken als een kluizenaar. De menschen vragen allemaal naar je en ik ben het beu, telkens te vertellen, welk 'n rare kerel je bent.”

„Wat wou je mij dan laten doen, Cis?”

„Teruggaan naar de stad! Moeder wil je graag weer eens zien, en als jij niet komt, dan komt zij in den herfst hierheen.”

Een van de mannen hield 'n grooten gietlepel met vloeibaar metaal gevuld.

Ik leunde achterover in mijn stoel; een droom uit den tijd van eenige jaren terug was mij in de gedachten gekomen.

„Hoe maakt je zusje het eigenlijk, Cis?” vroeg ik plotseling.

„Trixie? O, best! Die is een flinke groote meid geworden, hoor! Jelui waren immers zulke goede vrienden?”

Wij spraken niet verder over 't onderwerp, maar den volgenden morgen ontving ik twee brieven, een van lady Silchester en een van lord Langerdale. Beiden noodigden mij dringend uit, ten minste een kort bezoek te brengen aan Londen.

De brief van mijn oom had weer eenige herinneringen bij mij opgewekt en die brachten mij er toe, Cecil te vragen:

„Heb je nog wel eens iets gehoord van Leonard de Cartienne, Cis?”

„Gezien heb ik hem niet meer, maar ik heb gehoord, dat hij dienst heeft genomen in 't Turksche leger. Later hoorde ik, dat hij secretaris is op de Turksche ambassade, waar hij niet bijster gezien schijnt te zijn.”

„Slecht mensch,” merkte ik op.

„Ja. Wat een gemeene streek heeft hij tegenover Milly uitgehaald, niet? Maar laten we daarover liever niet meer praten! Hoe zit het, ga je mee naar Londen?”

„Ja,” antwoordde ik. „Als je het goed vindt, zullen wij morgen vertrekken.”

Lady Silchester ontving ons zeer hartelijk en Beatrice was zoo mogelijk nog meer verheugd ons te zien. Het kind van eenige jaren terug was opgegroeid tot de erkende schoonheid van het seizoen, iedereen bewonderde haar... en ik zeker niet het minste.

Mijn „kort bezoek” aan Londen duurde 't geheele seizoen door en toen het afgelopen was, keerden lord en lady Langerdale, lady Silchester en Beatrice als mijn gasten met mij naar Ravenor Castle terug.

Het is geen liefdesroman, dien ik heb geschreven. Ik kan evenmin nagaan, wanneer mijn liefde voor Beatrice ontstond en hoe ze toenam. Het schijnt mij veeleer toe, dat ze mij plotseling overviel, terwijl ik toch ook het gevoel had, dat het altijd zoo moest zijn geweest.

Die heerlijke zomerdagen in Ravenor zijn de mooiste van mijn leven geweest. Uren, dagen en weken schenen mij toe, een lange, schoone droom te zijn... en het ontwaken uit dien droom was nog wel het schoonste. Want op zekeren avond kwamen wij hand in hand terug van een heerlijke wandeling en een ongekende vreugde vervulde mijn hart.

Behoeft ik wel neer te schrijven, wat er gebeurd was? Beatrice was de mijne geworden en ik was onbeschrijfelijk gelukkig.

„Komt beiden, zodra je getrouwd bent,” had mijn vader geschreven, en dus ging onze huwelijksreis naar Rome.

Helaas, er moest reeds zoo spoedig een schaduw worden geworpen op mijn geluk! Wij kwamen nog maar nauwelijks op tijd om mijn vader te zien sterven!

Nooit zal ik dat tooneel vergeten. De vensters van zijn kleine cel waren wijd open en lieten de zachte, met heerlijken bloemengeur bezwangerde lucht in stroommen binnen, zacht streelend zijn vergeestelijkt gelaat.

En welk 'n gelaat! Zorg en leed hadden daarop hun merkteken gedrukt, maar het was verzacht door een onuitsprekelijken vrede.

Toen de schemering daalde over de heuvelen, vouwden wij zijn armen over elkaar; zij die buiten stonden, wisten wat dat beteekende en wischten zich de tranen uit de oogen.

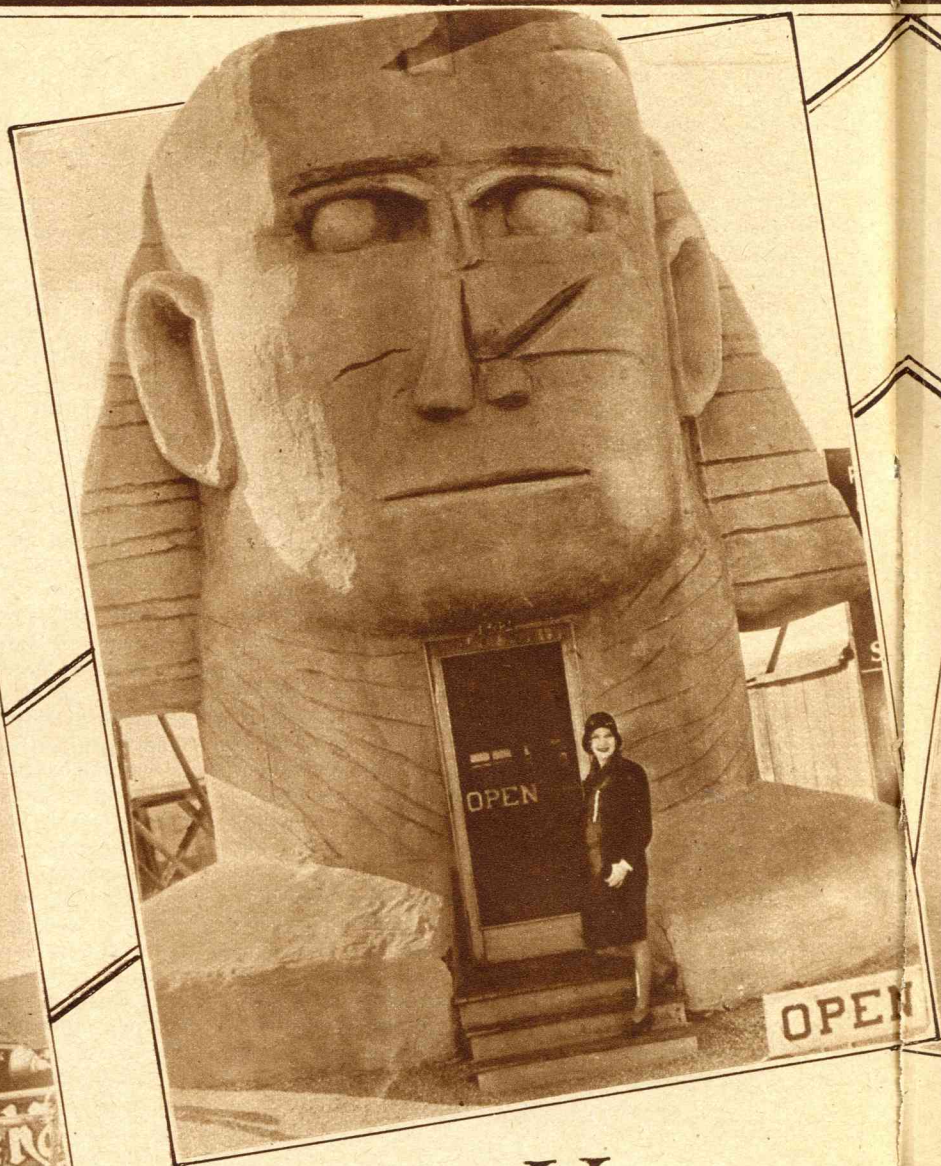
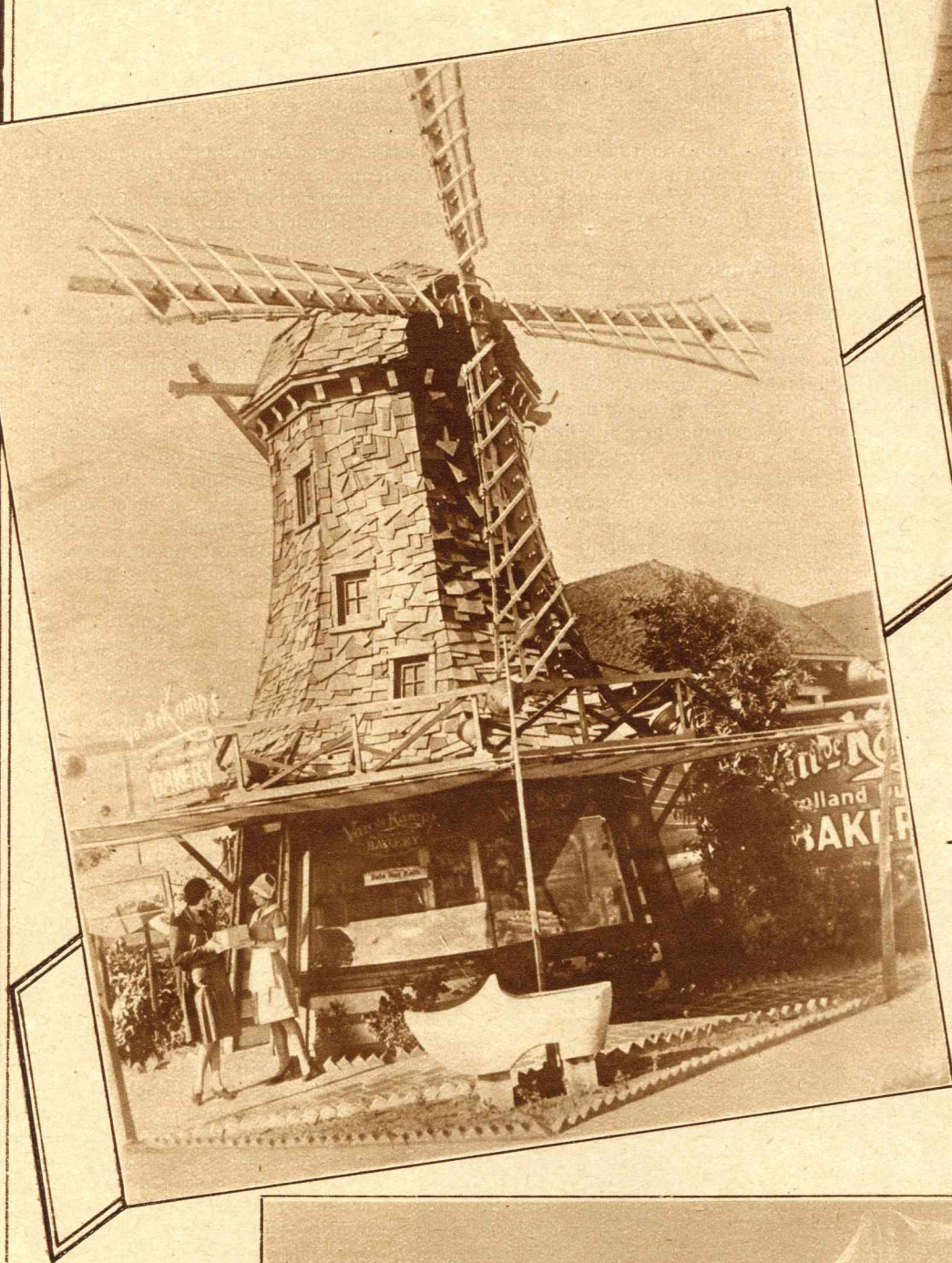
Zulk een dood mocht eigenlijk den naam van dood niet hebben! Althans was het een sterven, waaraan alle verschrikking was ontnomen... onbeschrijfelijk droevig en toch onuitsprekelijk zoet! En ver buiten hun zeggingskracht ging de waarheid van de eenvoudige woorden, die gegrift werden in het houten kruis op zijn graf:

Hij heeft den vrede gezocht

En dien gevonden!...

Moge 't eenmaal van ons allen getuigd kunnen worden!

Natuurlijk is het Amerika, waar de praktische zin en vindingrijkheid der zakenmensen aan het zonnig strand eener badplaats dergelijke „winkels” en „restaurants” heeft doen verrijzen, als hier afgebeeld. Bij nadere beschouwing zal men zien, dat deze zaken gebouwd zijn in den trant en naar den aard van het artikel, dat er aan

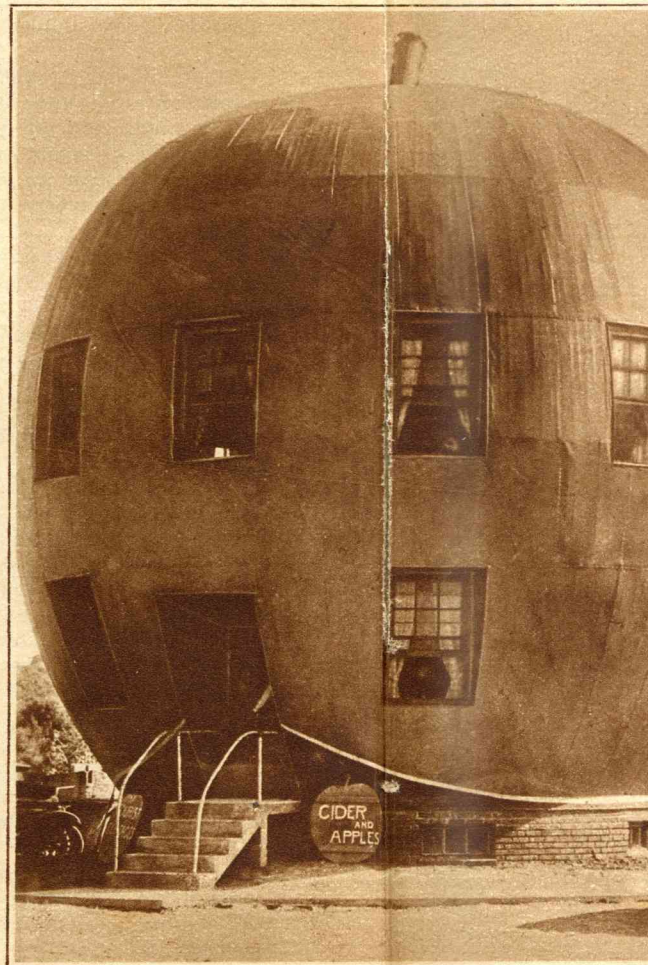

Vernuftige Vondsten in Prac

Hierboven: In de Sphinx heeft een antiquair zijn tenten opgeslagen, waar ook nog wel andere oudheden als mummies te verkrijgen zullen zijn.

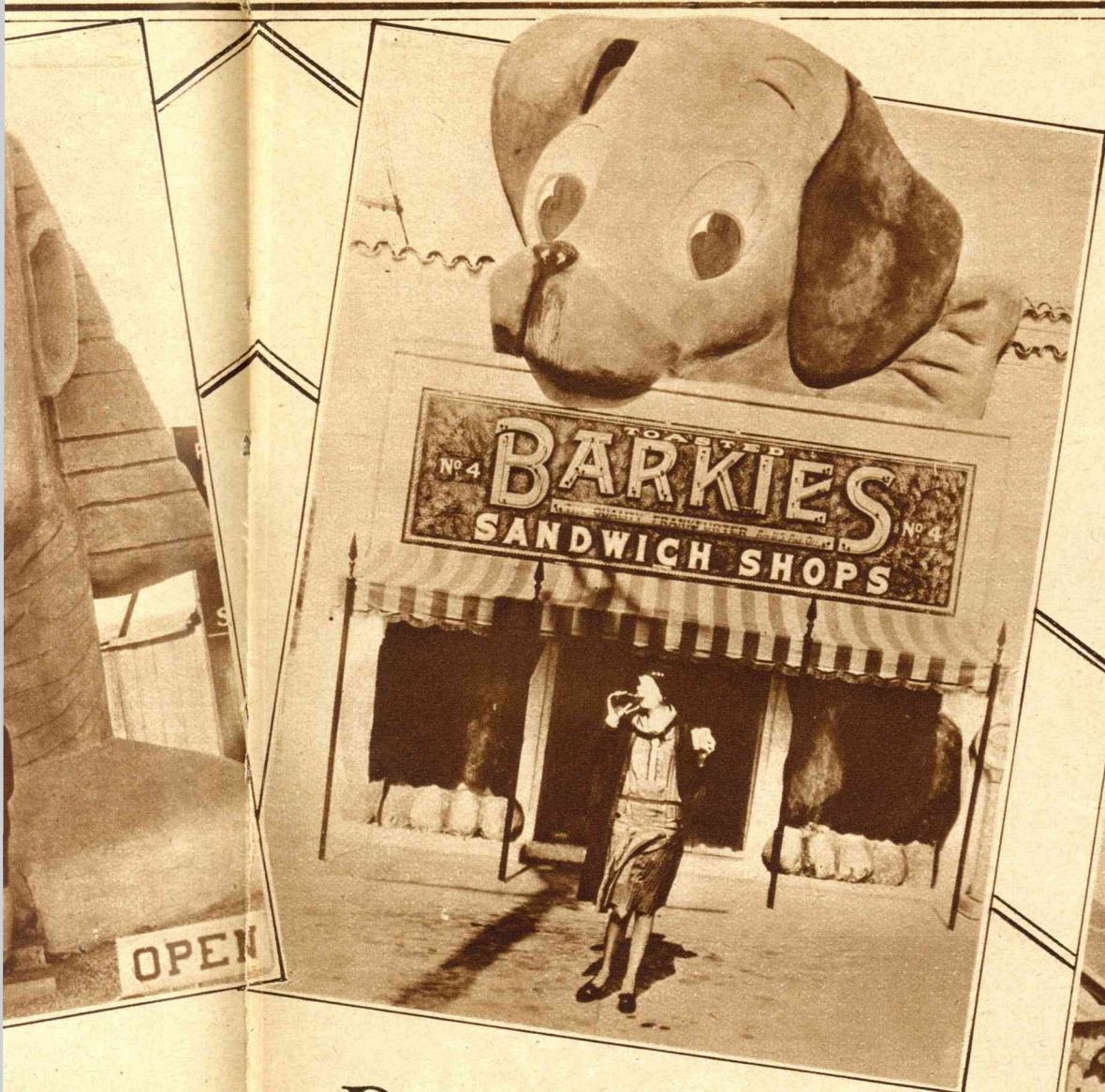
Fijngebakken brood vinden de badgasten in den Hollandschen koren-molen, waar natuurlijk ons nationaal embleem, de klomp, niet ontbreekt als „uithangteeken”.

Hiernaast:
De meest verhitte badgast moet me dunkt reeds verkoelen bij den aanblik van dezen ijskelder, uitgehouwen in de ijsbergen en geflankeerd door ijsberen.

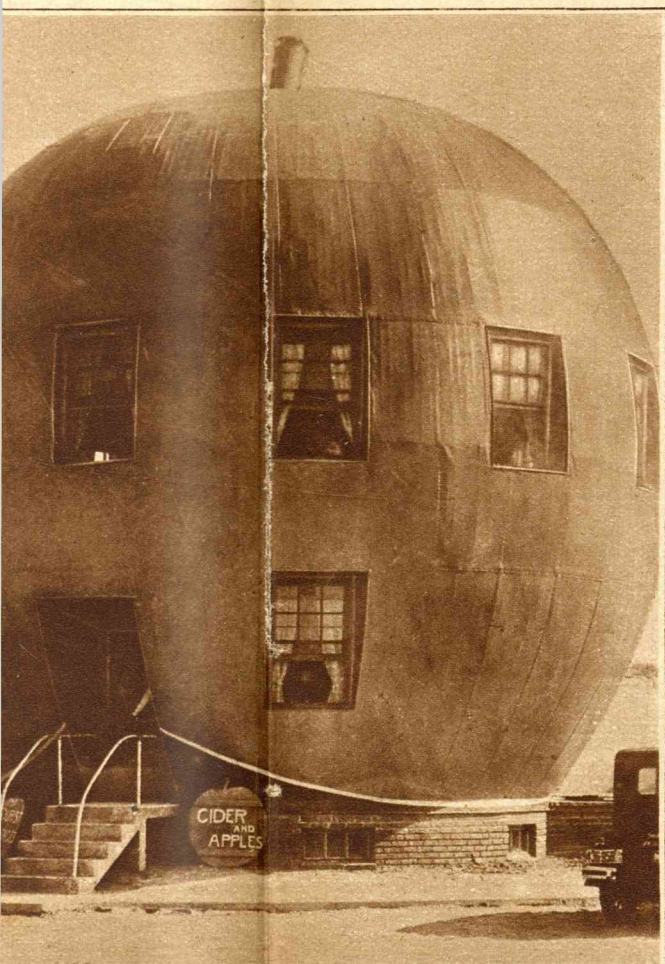
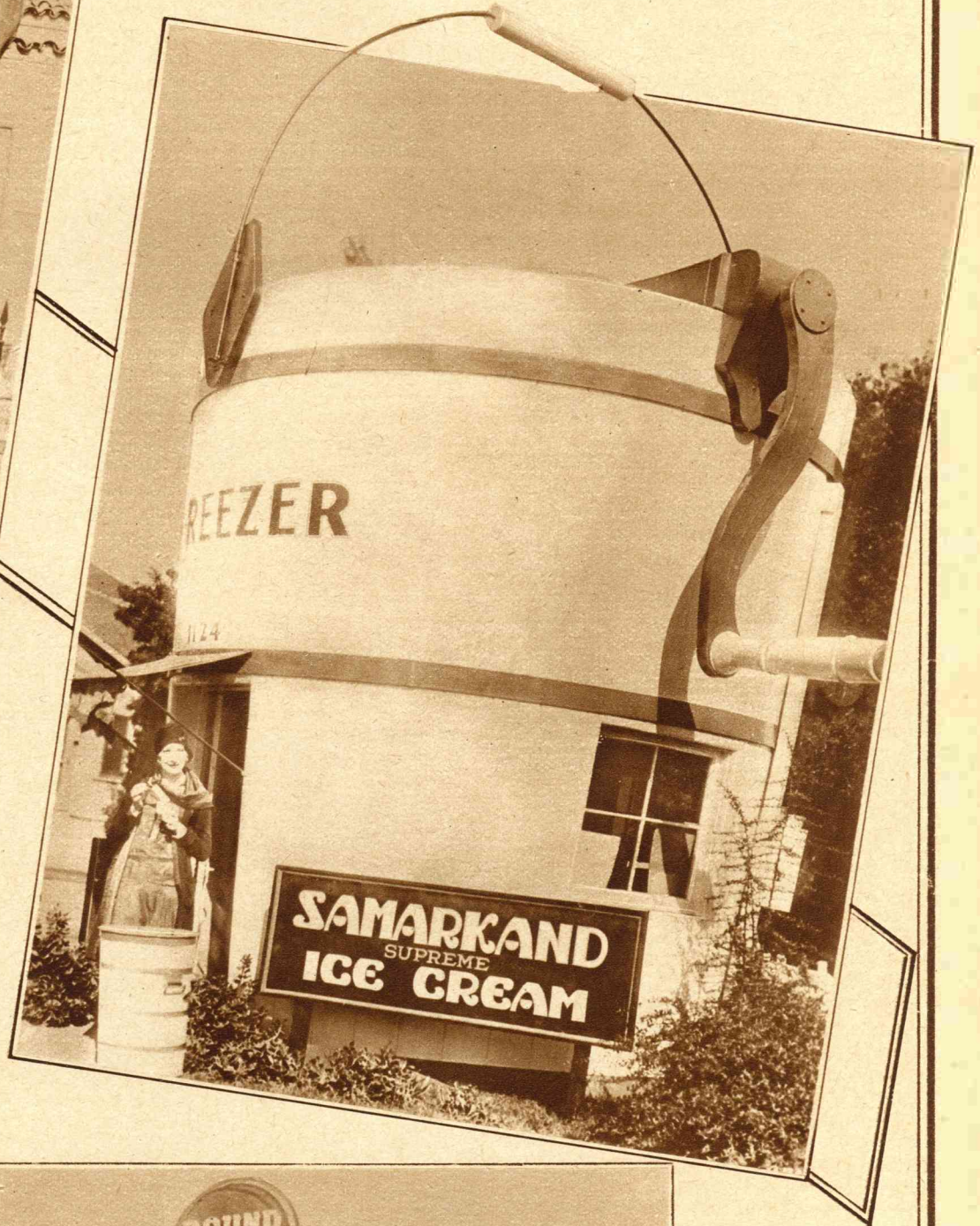
Een appelwijn-restaurant heeft daar, dat spreekt vanzelf van een appel, waar zelfs de steel nog aanzit.

den man gebracht wordt. Zoo kan zelfs de ongeletterde, al wordt er wel wat van zijn speurzin gevorderd, door aanschouwing van 't uiterlijk te weten komen, waarheen hij zich wenden moet voor een bepaald artikel. Het is zeker aardig gevonden, hoewel toch meer bizar en excentriek dan beantwoordend aan aesthetische begrippen.

ndsten in *Practisch Amerika*

Hierboven: Tusschen de voorpooten van dezen rashond stapt ge in een sandwichwinkel, waar heerlijke worstebroodjes te verkrijgen zijn. Of de hond iets met de worst te maken heeft?.....

wijn-restaurant heeft daar, dat spreekt vanzelf, den vorm van een appel, waar zelfs de steel nog aanzit.

Om heerlijk verfrischend vanille-ijs te savouereeren, behoef je slechts in dezen ijs-emmer te treden, toevluchts-oord voor smachtenden naar eene zeer koele lafenis.

Hiernaast: Niet alleen spoorweg-personeel, maar ook gewone reizigers worden gaarne ontvangen in deze imitatie-locomotievenloods met de bestemming van café.

De Verlaten Steengroeve

DOOR CHARLES GARVICE
Naar het Engelsch door JOSEPH MARTO

In de gevangenis werden Heriot en lord Averleigh door den directeur ontvangen, die van te voren door Jones verwittigd en ingelicht was. De directeur kende den graaf en was zoo tactvol, om met geen woord op lord Fayne's geval te zinspelen. Hij bracht Heriot zelf in een cel, die hij, zoover het gevangenisreglement dit toeliet, zoo comfortabel als maar doenlijk was, had laten inrichten. De oude graaf keek rond; een huivering voer hem door de leden.

„Ik vind het verschrikkelijk, je hier alleen te moeten laten,” zei hij tot zijn zoon, „ik wenschte maar, dat ik bij je kon blijven.”

U moogt hem twee uur lang gezelschap houden, mylord,” zoo liet zich de directeur hooren; „u ziet dat hier een lekker vuurtje brandt, zoodat het niet te ongezellig is in de cel.”

Heriot had liever gezien, dat de oude man direct weer naar huis gegaan was, maar hij wist, dat deze zich moeilijk van hem kon scheiden. Daarom drong hij niet op het vertrek van zijn vader aan.

Vader en zoon zaten nu langer dan twee uur bij het vuur in Heriot's cel. Van deze gelegenheid maakte lord Fayne gebruik om zijn vader de geheele geschiedenis van zijn vertrek naar Zuid-Amerika en van zijn verblijf aldaar, mee te deelen.

Lord Averleigh luisterde aandachtig toe en was verbaasd over hetgeen hij hoorde. Op zijn beurt vertelde hij Heriot, dat hij altijd Stannard min of meer had gewantwoord, zelfs als diens verklaring en uitleg iedereen geloofwaardig moesten schijnen. Maar in het licht van Heriot's onthullingen, zag hij duidelijk in, welk een doortrapte schurk het parlementslied was en hoe listig deze het er op toegelegd had, hem, zijn oom, te bedriegen en hoe langer hoe meer van zijn zoon te vervreemden.

Lord Averleigh stelde veel belang in hetgeen Heriot hem van het echtpaar Fletcher en de kleine Lily vertelde. De tranen schoten hem in de oogen, toen hij vernam, hoe het kleine meisje aan zijn zoon gehecht was, hoe zij haar armpjes om zijn hals geslagen had en hem had gesmeekt, haar toch niet te verlaten.

„Ik verlang met die menschen kennis te maken,” zei de oude man, glimlachend. „Misschien hebben zij, als we er op aandringen, er wel een reisje naar Engeland voor over.”

Heriot zag zijn vader ernstig aan en zeide:

„Ja vader, maar we moeten ons toch op het ergste voorbereid houden. We hebben met iemand te doen, die buitengewoon sluw en handig is, voor wien alle middelen goed zijn om zijn doel te bereiken en mij in 't verderf te storten. Als het hem niet gelukt mij voor moord te laten veroordeelen, dan zal hij z'n best doen om mij schuldig te laten verklaren aan onvrijwilligen manslag. Maar laten we daaraan nu maar niet denken. Het beste wat we misschien kunnen doen, is, de zaak van den optimistischen kant te beschouwen.”

Er werd op de celdeur getikt; de directeur verscheen.

„Ik moet nu gaan, Heriot,” zei lord Averleigh, „maar ik zal voortdurend aan je denken. Voortaan ben je m'n geliefde zoon, wat er ook gebeure.”

Vader en zoon drukten elkaar de hand. Een oogenblik later was de graaf vertrokken. Heriot wierp zich op zijn legerstede, maar eerst tegen den morgen viel hij in een gerusten slaap, waaruit hij, verkwikt, ontwaakte, toen de zon reeds hoog aan den hemel stond.

Nog denzelfden avond was Eva in gezelschap van haar vader naar huis gegaan. Naar het uiterlijke te oordeelen, verkeerde Francis Winsdale in veel opgewondener toestand dan zijn dochter en hadden de heftige tooneelen van dien avond hem dieper geschokt dan haar. Het gevolg harer bezwijming was geweest, dat zij daarna tot meer kalmte was gekomen.

„Wat moeten we nu in 's hemels naam doen?” riep hij, als in wanhoop uit. Voor wie Francis Winsdale goed kende, beteekende deze vraag, dat hij weer in de eerste plaats aan zichzelf, aan z'n eigen persoon dacht.

„Welke keer de zaak ook moge nemen,” ging hij voort, „wij zullen het kind van de rekening

worden. Dat is zoo goed als zeker. Dit schandaal zal ons heele leven lang als een vlek op ons blijven rusten, onverschillig of, hetgeen lord Fayne verteld heeft, waar of niet waar is! Ik moet je zeggen, dat de verschrikkelijke dingen, waarvan hij sprak, mij als een akelig sprookje in de ooren klonken. Zoo'n doortrapte schurk, zoo'n lage ellendeling als Stannard Marshbank volgens Fayne moet zijn, bestaat eenvoudig niet. En... en... als het eens mocht blijken, dat Stannard een schelm is, dan heeft hij ons nog in zijn macht. Door die hypotheek behoort elke steen van ons huis, alles wat we bezitten, hem toe en hij lijkt me geen man, om consideratie met ons te gebruiken!”

Eva lag op den divan in de huiskamer; zij hield haar handen voor het gelaat.

„Ik moet je eens wat zeggen, Eva,” hernam Winsdale op knorrigen toon. „Voor zoover ik weet, heb je geen woord gezegd, sinds lord Fayne in het salon verscheen. Dat is alles goed en wel, maar je moet niet vergeten, dat je morgen met Stannard in 't huwelijk zou zijn getreden en dat het bewijs van zijn schuld nog niet geleverd is.

De inspecteur en dat meisje zijn wel tegen hem, maar ik vraag je, wat beteekent hun getuigenis tegen den stapel bewijzen, die tegen Heriot Fayne zijn ingebracht? Ik begrijp natuurlijk zeer goed, kindlief, dat het heele geval voor jou verschrikkelijk is en dat je er vreeselijk onder lijdt, maar ik herhaal, dat Stannard op het punt stond om je echtgenoot te worden; en daarom dacht ik, dat je, welstandshalve, meer aan zijn beweringen dan aan die van lord Fayne geloof zou hebben geslagen, en dat het niet meer dan passend geweest zou zijn, als je dit, al was het ook maar met een paar woorden, te kennen gegeven hadt.”

Eva hief het hoofd op.

„Geloof u dan in zijn onschuld, vader?” vroeg ze, fluisterend.

Francis Winsdale liep opgewonden de kamer op en neer. Hij bleef nu voor z'n dochter staan en zei:

„Ik ben z'n verloofde niet. Bovendien heb ik niet het recht tusschen hem en lord Fayne een beslissende uitspraak te doen. Het eenige wat ik zeggen kan, is, dat beiden me even geloofwaardig toeschijnen, totdat de rechtbank over een van hen het: schuldig, heeft uitgesproken.”

Eva stond op en ging langzaam, met slependen tred naar de deur.

„Hebt u wel opgemerkt, vader, hoe beide mannen er uitzagen? Hebt u op den klank van hun stemmen gelet?”

Francis Winsdale maakte 'n beweging van ongeduld en antwoordde haastig:

„M'n lieve kind, je spreekt als een vrouw, en dat is niet meer dan natuurlijk. Maar zou jij niet totaal de kluts kwijt geraakt zijn en sprakeloos en ontzet gestaan hebben, als iemand je onverwacht een vreeselijke beschuldiging naar het hoofd geworpen had, zooals

HET WALDORF-ASTORIA-HOTEL TE NEW-YORK,

een der beroemdste hotels der wereld, gaat verdwijnen. Zijn accommodatie is totaal verouderd; het dateert van 1893 en kan de vergelijking met de modernste inrichtingen niet meer doorstaan. Een stukje historie, in zoover er van historie van de vijfde Avenue, New-Yorks voornaamste straat, sprake kan zijn, verdwijnt hiermee. Want in dit hotel, als rendez-vous van groote financiers en industrieelen, zijn de grondslagen gelegd van heel wat omvangrijke ondernemingen en wereldzaken.

lord Fayne dit tegenover Stannard deed. Ik zou denken, dat de meeste menschen even verbijsterd zouden gekeken hebben alsof ze niet tot tien konden tellen, als Stannard, toen Fayne hem zoo aanpakte. M.i. is Stannard's schuld daarmee nog niet bewezen."

"Waarom ging hij dan heen? Waarom bleef hij niet waar hij was?" vroeg Eva, met haar hand aan de deurknop.

Francis Winsdale maakte opnieuw een ongeduldige beweging.

"Ik veronderstel, dat hij het salon verliet, om Fayne te laten arresteren. Maar laten we vandaag er maar niet meer over spreken, Eva. Ga liever naar bed om uit te rusten. Maar vergeet niet de verhouding, waarin je tot Stannard Marshbank staat, en denk niet, dat je al met hem hebt afgedaan en dat hij schuldig is."

"In mijn hart heb ik reeds met hem afgedaan," zei Eva, "hij is schuldig!"

TWEE EN VEERTIGSTE HOOFDSTUK.

Den volgenden morgen sprak iedereen in Londen en omliggende plaatsen over de terugkomst van Heriot Fayne, spoedig gevolgd door de sensatie-wekkende tijding, dat de heer Stannard Marshbank, lid van het Lagerhuis en neef van lord Fayne, op geheimzinnige wijze verdwenen was.

Niet alleen het dorpje Averleigh en omgeving, maar het geheele graafschap verkeerde in een staat van groote opgewondenheid. Het geheim van Averleigh, zooals de moord op Ralph Forster door de spraakmakende gemeente genoemd werd, zou eindelijk opgelost worden. Geen van hen, die bij het voorgevallene in de groote zaal van het kasteel tegenwoordig geweest waren, had zich ook maar met een enkel woord daarover uitgelaten; de buitenwereld verkeerde dus nog in de vaste meening, dat Heriot Fayne schuldig aan den lafhartigen moord was. Bijna den geheelen dag stonden groepjes menschen in de naaste omgeving der gevangenis van Newton, waar Heriot in voorloopige hechtenis zat, en spraken in allerlei toonaarden, zooals het publiek gewoon is te doen, over den moord. Men vroeg zich nieuwsgierig en niet zonder verbazing af, waarom de verdachte teruggekeerd was en zichzelf bij de politie had aangemeld. Algemeen was de verwachting, dat het gerechtelijk onderzoek dezen morgen een aanvang zou nemen. Reeds vroeg in den ochtend had zich een groote menigte voor het rechtsgebouw verzameld en diep was de teleurstelling, toen ter algemeene kennis werd gebracht, dat het onderzoek niet nu, maar pas over eenige dagen zou plaats hebben.

Inspecteur Jones, die in geregeld verkeer met de gevangenis was, werd met allerlei vragen door nieuwsgierige menschen lastig gevallen. Onder hen bevonden zich zelfs personen van invloed en aanzien in de samenleving. Maar deze slimme man, die er even kalm en onbewogen uitzag alsof er niets bijzonders aan de hand was, schepte allen met niets zeggende antwoorden, glimlachjes en knipoogjes af.

De waarheid was, dat hij in den persoon van Stannard Marshbank een tegenstander had, even handig als hij en die hem veel moeilijkheden in den weg legde en veel hoofdbreken veroorzaakte. Maar al was hij ook niet geheel gerust over den afloop der zaak, toch liet hij aan niemand iets daarvan blijken.

Ja, hij verkeerde in groote spanning. Elk oogenblik verwachtte hij een telegram te ontvangen met de mededeeling, dat Stannard Marshbank in Londen gevangen genomen en op transport naar Newton gesteld was. Maar het telegram bleef uit. Wel ontving hij er een, maar de inhoud er van was teleurstellend. Hem werd geseind, dat Marshbank zich niet naar de haven had begeven om zich voor Zuid-Amerika in te schepen, en dat, hoe ijverig men ook naar hem gezocht had, men hem niet had gevonden. Jones had zijn redenen gehad om Stannard niet op Averleigh-castle te arresteren, maar daarmee te wachten totdat hij naar Londen vertrokken was, en zich daar voor de Nieuwe Wereld zou trachten in te schepen. Hij wenschte het parlamentslid te doordringen van de netelige positie waarin deze zich bevond, maar niet minder, het gerechtelijk onderzoek ten overstaan van lord Fayne uit te stellen. Hij begaf zich nu naar de gevangenis, waar hij een onderhoud met Heriot had.

WAAR KERKEN IN HET NIET VERDWIJNEN.

In tegenstelling met de oude wereld, waar kerktorens ver boven hun omgeving uitsteken, zijn deze aan gene zijde van den oceaan veelal dwergen, vergeleken bij de duizelingwekkend hoge wolkenkrabbers om hen heen. Op deze foto ziet men de oude Drievaldigheidskerk in het niet zinken tegenover de omringende huiskolossen.

De verdachte had dien nacht goed geslapen en zag er opgewekt uit. Vriendelijk beantwoordde hij den beleefden groet van den inspecteur.

"Het doet me genoegen," zoo begon deze het gesprek, "dat u er zoo goed uitziet, heel anders dan..."

"Dan iemand die zich schuldig gevoelt," zei Heriot, "ja, dat is waar."

"Precies."

"M'n vader, die zooveen hier was, vertelde mij, dat Stannard Marshbank nog niet terecht is."

"Neen, we weten niet waar hij zich bevindt. Ik heb m'n maatregelen genomen, om hem als hij in Londen gezien wordt, te arresteren. Toen ik dacht, dat u veilig en wel in 't buitenland was, heb ik hem een wenk gegeven, zoodat, als hij gewild had, hij zich tijdig uit de voeten had kunnen maken. Ik wist toen nog niets van uw terugkomst. Het was mijn bedoeling om de familie een schandaal te besparen."

"Dat begrijp ik," antwoordde Heriot, "wij allen zijn, ik ben daar van overtuigd, u daar zeer dankbaar voor. Maar waarom is u van plan veranderd en hebt u bevel gegeven tot zijn inhechtenisneming?"

"Omdat hij zich niet gewaardigde om gebruik te maken van de kans die ik hem gaf, om aan gevangenneming te ontkomen. Daarom was ik genoodzaakt om in te grijpen. Ik ben ten opzichte van den heer Marshbank buiten m'n boekje gegaan, lord Fayne, en de mogelijkheid was niet uitgesloten, dat ik daarom m'n ontslag zou krijgen.

Mijnheer Marshbank echter, heeft geen gebruik willen maken van de hem aangeboden gelegenheid om zich in veiligheid te stellen. De aangewezen weg voor mij was toen, om hem te laten arresteren. Ik verkeerde vast in de meening, dat hij zonder uitstel passage zou nemen op het schip, dat van middag naar Zuid-Zmerika vertrekt. Hij heeft dat niet gedaan. Enfin, dat is zijn zaak. Hij is nu in mijn macht; krijgen we hem vandaag niet, dan krijgen we hem morgen. Ik behoef u niet te zeggen, dat hij niet spoorloos naar het buitenland kan vertrekken, zooals u dat gedaan hebt. Zoiets gelukt slechts aan één man op de duizend.

"Alles wat u daar zegt, is volkomen juist. Hebt u soms ook wat tabak bij u, mijnheer Jones?"

De inspecteur haalde zijn tabakszak te voorschijn en gaf dien aan Heriot. Eenige oogenblikken later rookte de gevangene met smaak zijn pijp.

"Morgen," hernam de inspecteur, "zal het vooronderzoek plaats hebben. Bij dit vooronderzoek zal ik er mij toe bepalen uw arrestatie te constateren en een verzoek in te dienen om u onder borgstelling vrij te laten. U hebt toch, hoop ik, geen bezwaar tegen een weinig uitstel? Ik vrees, dat u zich hier niet zeer op uw gemak gevoelt."

"Integendeel," zei Heriot lachend, "ik heb het hier vrij weelderig. Op mijn omzwervingen heb ik meermalen den nacht onder den blooten hemel moeten doorbrengen."

De inspecteur zag den gevangene vriendelijk aan en hernam: "Zelfs wanneer de bewijzen tegen u,

Een queue van enthousiaste ski-liefhebbers wacht welgemoed voor de ingang van het station der tandradbaan, die hen naar boven zal voeren. Een tooneeltje, dat men op het oogenblik elken morgen te Sint Moritz kan waarnemen.

nog veel sterker waren, dan zou ik u voor onschuldig houden. Ik kan aan iemands gezicht zien, of hij schuldig is of niet; al verstaat hij nog zoo goed de kunst van comediespelen."

Heriot ging op den rand van zijn bed zitten en zuchtte.

"Inderdaad," zei hij, peinzend, „ik ben onschuldig, maar ik moet m'n onschuld bewijzen en dat zal niet gemakkelijk gaan."

"Laat dat maar aan mij over, mylord," antwoordde Jones; „ik ga nu aan 't werk en zal u wat tabak en sigaren zenden."

Een oogenblik later was Heriot Fayne weer alleen in z'n cel.

Den volgenden morgen had het voor-onderzoek plaats. Een talrijke menigte verdrong zich voor de poort van het gerechtsgebouw; de groote zaal was weldra geheel vol en honderden, die geen plaats hadden machtig kunnen worden, stonden buiten, wel teleurgesteld, maar volstrekt niet van plan, om naar huis te gaan en daar den uitslag van het onderzoek af te wachten.

Klokslag het bepaalde uur namen de rechters in hun zetels plaats. Lord Averleigh bevond zich niet onder hen. Hij zat in de nabijheid van de bank der beschuldigen, waarop zijn zoon en erfgenaam moest zitten.

Tal van rechtsgeleerden, advocaten en procureurs waren aanwezig, waaronder ook de rechtsgeleerde, die door lord Averleigh met de verdediging van zijn zoon belast was. Elk plekje in de groote zaal, waar iemand zitten of staan kon, was bezet.

Toen Heriot voor de rechters geleid werd, steeg er een dof gemompel uit de menigte op. Aller oogen waren op hem gericht en allen kwamen onder den indruk van zijn mannelijk voorkomen, z'n kalme en waardige houding en de rustige zekerheid, waarmee hij de vragen van den president beantwoordde.

Nadat den beschuldigde de noodige vragen gesteld waren en deze ze beantwoord had, trad inspecteur Jones naar voren, om vast te stellen, dat hij, in z'n kwaliteit als politie-ambtenaar, tot de arrestatie van lord Fayne was over gegaan.

„U zegt, dat lord Fayne zich zelf heeft aangemeld?" vroeg de president; „dat hij vrijwillig naar Engeland gekomen is uit een land, waarmee we geen uitleveringsverdrag gesloten hebben?"

„Zoo is het," zei de inspecteur.

Het publiek bleek aangenaam verrast en gaf daarvan blijk door een goedkeurend gemompel. Nu verhief zich een statig, deftig gekleed heer van zijn zetel, ter zijde van de rechters op het podium.

„Ik treed op als verdediger van lord Fayne," zei hij met slepende stem. „Ik dien hierbij een verzoekschrift in tot vrijlating van mijn client onder

borgstelling en neem alle verantwoordelijkheid die daaruit voortvloeit, op mij."

De rechters verwijderden zich, nadat de president de eerste zitting geschorst had. Heriot werd naar zijn cel teruggebracht. De graaf ging met hem mede en vroeg:

„Waar is Stannard?"

Heriot beantwoordde deze vraag met schouderophalen.

„Hoe is het met haar?" vroeg hij op een toon, die duidelijk te kennen gaf, dat Eva's toestand hem veel nader aan 't hart lag, dan de mogelijke verblijfplaats van z'n neef.

„Je tante heeft haar van morgen gezien; ze draagt haar leed met heldhaftige berusting, maar zij spreekt bijna niet en laat zich met geen enkel woord uit over de zaak die ons bezig houdt. Janet kon niet te weten komen, hoe zij daarover denkt."

Heriot keek mistroostig voor zich.

De geschorschte rechtszitting zou den volgenden morgen hervat worden. De graaf gaf zijn misnoegen over dit uitstel te kennen, maar Heriot maakte zich daarover niet bezorgd.

„Het is de gewone loop van zaken, vader," zeide hij, „het recht moet zijn loop hebben, daar gaat niets van af."

Hij liep heen en weer in z'n cel en rookte een pijp.

„Ik zou haar wel een boodschap willen geven," hernam hij, „maar dat gaat niet. Zij is de bruid van Stannard; al haar gedachten zijn natuurlijk aan hem gewijd."

Lord Averleigh zag zijn zoon somber, met gefronste wenkbrauwen aan.

„Dat is zoo, maar ik begrijp niet, dat zij nu nog in zijn onschuld blijft gelooven."

„Ja, vader, dat komt ook mij nog geheimzinniger voor dan de Averleigh-moord; maar nu moet u gaan. Ik kan niet goed hebben, dat u hier lang vertoeft. Ik heb zoo'n gevoel over me, dat de atmosfeer der gevangenis u besmet."

(Wordt voortgezet)

In den Hof

* *

Omtrent de pyramide-, appel- en pereboomen dient nog opgemerkt te worden, dat op de zijtakken zich weder geen zijtakken ontwikkelen mogen, hetgeen allicht gebeuren kan, want dit zou een warhoel van takken geven.

Niet alleen, dat de boom daardoor zijn vorm verliest, maar het te vele hout werkt schadelijk op de vruchtzetting.

Men snijdt dus de zijtakken, die zich op de hoofdtakken ontwikkelen, kort bij die takken af.

Met de leiboomen is dit evenzoo.

De takken, zooals deze zijn, zooals men ze koopt, laat men eenvoudig in lengte groeien en de knoppen zullen zich vanzelf ontwikkelen. Nu heeft men onder de verschillende vormen van vruchtboomen nog de spilvorm en snoeren, die evenals alle mogelijke andere vormen veel aantrekkelijkheid hebben voor liefhebbers, doch de ondervinding heeft geleerd, dat die vormboomen in kleine stadstuinen op eene enkele uitzondering na, niet voldoen, daar alle mogelijke bijomstandigheden een goede ontwikkeling en dus ook het geven van de noodige vrucht in den weg staan.

In meer open tuinen zullen ze 't beter doen. Evenwel zijn het de halfstamboomen, die den waren liefhebber 't meest plezier verschaffen. Dezen boomen kan men een behoorlijke bemesting toedienen, rondom goed schoonhouden, zowel wat den boom zelf als den grond aangaat, en zij kunnen volop genieten van zon en lucht, en hebben alzo zoo weinig mogelijk last van ziekte en ongedierte, tenzij deze over kunnen waaien van naburige boomen, waaraan niets gedaan wordt.

Het koopen van minderwaardige boomen ter wille van lagen prijs, is ook dikwijls reden, dat men spoedig met allerlei moeilijkheden te kampen heeft, zooals schurft, bloedluis enz. enz.

Wil men goedkoope boomen, dan kan men beter jonge boompjes koopen, die men zelf verder opkweekt, dan grootere boomen, die reeds bij 't koopen met allerlei kwalen zijn aangestoken.

Nu zijn er nog vruchtboomen, die men onder de z.g. steenvruchten rekent, zooals kersen, morellen, perzikken, pruimen, abrikozen, moerbeien (samengestelde steenvrucht) enz.

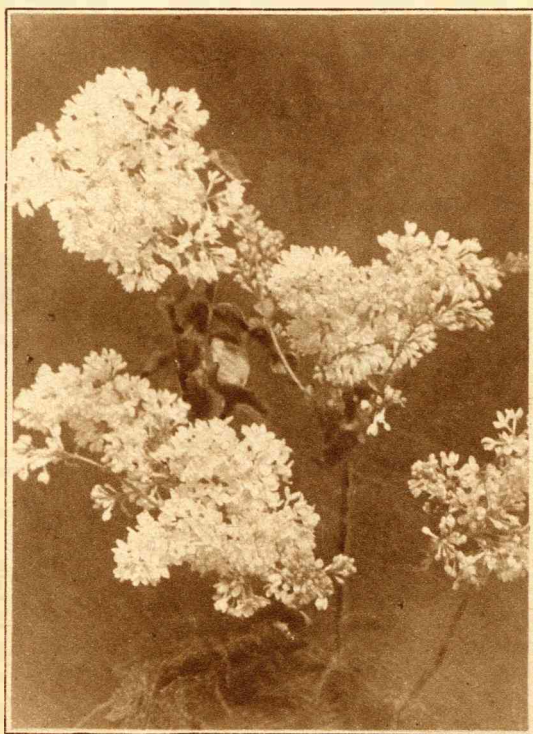
Wat de kersen, morellen, pruimen en moerbeien betreft, zijn het ook weder de halfstamboomen, die het meeste genoegen verschaffen, vooral voor liefhebbers, die zelf hunne boomen behandelen, en de snoeikunde niet voldoende in hunne macht hebben.

Daar de steenvruchten de vruchten op het eenjarige hout voortbrengen, is 't snoeien zoo goed als overbodig, vooral bij de kroonboomen.

Uitgesloten de morellen, die men op 'n schaduwrijke plaats kan plaatsen, plaatst men de overige soorten zooveel mogelijk op 't Oosten, zoodat zij zooveel als 't kan van de ochtendzon kunnen profiteren.

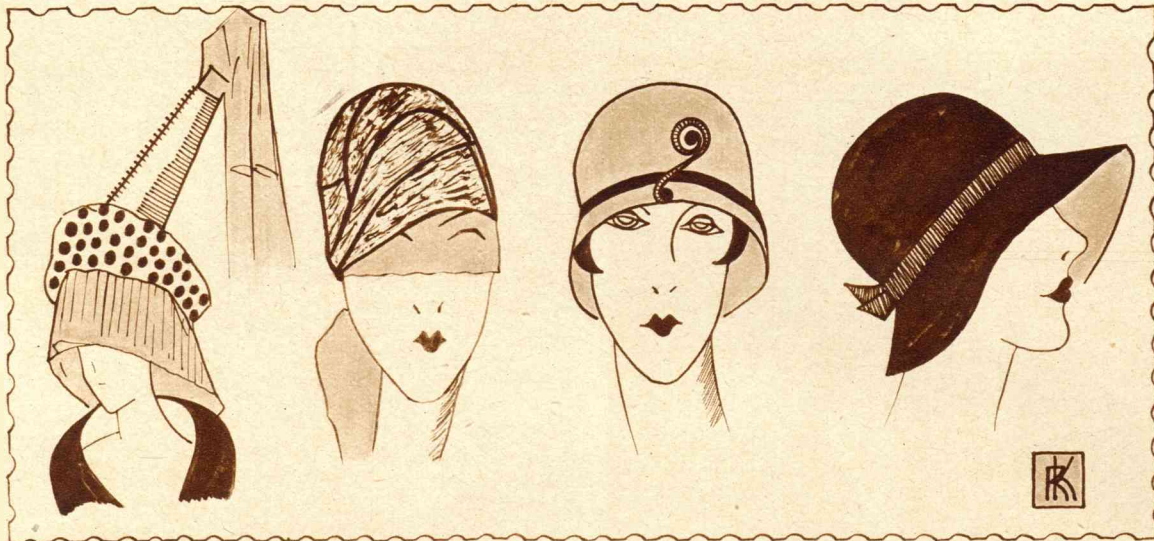
Wat de moerbeien betreft, welke een van de lekkerste vruchten is, hoort men veel, dat ze pas na langen tijd vruchten gaan geven. Dit is te wijten aan 't snoeien; vandaar dat men ze beter als stamboomen kan planten, evenals de andere boomen. Zij zullen dan zeer zeker na verloop van zeer korten tijd vruchten dragen, wat niet het geval zal zijn, wanneer ze mooi gesnoeid en gebonden tegen een muur zijn geleid.

CYTISUS.

De witte sering, „Marie Legraye" is wel een van de mooiste seringen voor den tuin. Zij heeft gaarne een open plaats, om zich tot een goed gevormde en rijk bloeiende heester te kunnen ontwikkelen.

VROUWENLEVEN

EEN HOEDENPRAATJE

Onvermoeid, zonder ophouden, wentelt het rad mode. Voortdurend brengen de Parijsche modekunstenaars nieuwe ideeën en de bevallige Parisiennes introduceeren dan de vele schitterende producten, voortgesproten uit het brein der geniale scheppers.

Zij zijn het, aan wie wij onze bevalligheid en charme te danken hebben. Want is een goed gekleede vrouw niet veel aantrekkelijker dan iemand, die er onsmaakvol uitziet?

Mijn bedoeling was, een artikeltje over de mode der dameshoeden te schrijven.

Bij 'n algemeene beschouwing van de hoedencollecties voor herfst en winter is de eerste indruk, dien men krijgt, eenvoudige kleuren en eenvoudige modellen. Maar het rijk der mode is uiterst grillig en wie weet, waartoe wij nog zullen komen! Misschien herinnert u zich den typischen „Lindberghcap”. Als er vandaag of morgen n' beroemde bakker te voorschijn komt, wie weet, wat wij dan nog zullen dragen. Laten wij ons echter niet bezorgd maken vóór dien tijd.

Het meest nieuwe in de hoedenmode is eigenlijk weer het oude en wel de herleving der velours-, vilt- en pluche-hoeden, in simpele clochemodellen en daarnaast weer eindeloze variaties. Ik voor mij voel het meest voor een slappen, zwarten velourshoed. Ten eerste staat hij gedistingueerd en ten tweede kan hij overal bij gedragen worden. Dit wil nu niet zeggen, dat ik de „gekleede hoeden” schuw, neen, integendeel. Bij mijn hoedengarderobe kunt u ook altijd zoo'n „sjiekertje” vinden. Toch is het een héél eenvoudig clochevormig hoedje, van fijn reseda-vilt met als eenigste garnering een smal effen lintje en een sierspeld van handgedreven zilver. Veel zullen den komenden tijd gedragen worden hoeden met een „mouchoir” tot over de oogen. Mij lijkt het buitengewoon vervelend, door een „gordijntje” te kijken, maar.... het flatteert. En daar hebben de dames, helaas, heel veel voor over. Hier is zulks doodonschuldig, maar denk eens aan rubbercorsetten en andere nadeelige vermagerings- en schoonheidsmiddelen!

Deze dracht is, wat men noemt, een „oude nieuwigheid”, want reeds in de 14de eeuw werden hoeden met sluiers gedragen, hoewel in eenigszins anderen vorm. Zóó verregaand ijdel zijn we ten minste niet meer, de slavin van onze kleeven te zijn. Het was werkelijk een slavendracht; men ging gebukt onder het zware gewicht. Zoo'n hoofdbedekking was oorspronkelijk geciseleerd metaal, gecombineerd met een tulband, kroon of capuchon en was altijd aan de punt en over de oogen van een dunnen sluier voorzien. Gelukkig, dat wij nu ruimer kunnen ademen.

RO KOPUIT.

VRIJWILLIGE SLAVERNIJ

U dacht, dat zooiets niet bestaan kon? O, er zijn honderden vrouwen, die vrijwillig slavernij verkozen hebben.

Neemt u maar eens het geval van de doorsnee-middenstandsvrouw van tegenwoordig en kijk eens, of haar leven niet één langgerekte slavernij is.

De hoge levenskosten of de dienstboden nood berooven haar van de noodige hulp in haar huishouding en zij moet het dus maar af met de dikwijls twijfelachtige uitkomst: de werkster.

Beperkt ze nu de werkzaamheden zóó, dat zij ze klaar krijgt met de beschikbare hulp? Natuurlijk niet. Inplaats daarvan werkt zij zelf veel harder, dan zij ooit van meisje of werkster zou durven verlangen.

Hoe vermoeid of onprettig zij zich ook voelen mag op Maandag: het salon moet worden uitgehaald — het is „voorkamer-dag” — en zij is de slavin van haar voorkamer.

Wanneer Han een vriend mee ten eten wil brengen op Dinsdag,

moet zij dien morgen een uur vroeger opstaan om de eetkamer en de gang een „extra beurt” te geven.

Wanneer hij op Woensdag voorstelt in de stad te gaan eten en dan naar een schouwburg te gaan, moet zij zich heel den dag reppen, om op tijd klaar te zijn met strijken — zij strijkt altijd op Woensdag — en zij is de slavin van haar strijkwerk.

Zou het nu heusch zoo erg zijn, als het salon eens niet op Maandag werd uitgehaald? Zou Han's vriend zich minder amuseeren, wanneer het huis niet die extra-beurt had gehad?

En wie is er gelukkiger mee, dat het strijkwerk precies op Woensdag gedaan is?

Vertel me nu niet, dat al die slavernij verduurd wordt om wille van Han. Hij zou, wanneer hij is, zooals de doorsnee-man, even gelukkig zijn, wanneer de voorkamer nooit werd uitgehaald en strijken vindt hij al even weerzinwekkend op den eenen dag als op den anderen.

Iedere man zou het verre verkieslijker vinden, een frisch en vroolijk vrouwtje aan te treffen om hem te begroeten, als hij van zijn werk komt, dan een smetteloze kamer en een doodvermoeide, druilige vrouw.

Per slot van rekening: als het immers alleen maar een geregelde huishouding was, wat hij verlangde, dan had hij met een flinke huishoudster kunnen volstaan. Het was oneindig veel meer, wat hij verwachtte door te trouwen. Hij verlangde kameraadschap en u bent zelfzuchtig en u doet hem onrecht, wanneer u aan uw huis den tijd, de energie en de belangstelling besteedt, waarop hij zelf recht heeft.

Want het is onmogelijk, den heelen dag lang in uw huis te sloven en te tobben en aan het einde daarvan u nog prettig en frisch te voelen en nog voor alles klaar te staan. Alleen een Kenau zou dat aankunnen en wij zijn geen Kenau's, alleen maar ploeterende, kleine vrouwtjes, die het onmogelijke beproeven en ons leven daarbij ruïneren!

KNIPPATRONEN van onze geteekende modellen zijn verkrijgbaar aan „Het Patronenkantoor”, Postbus No. 1, Haarlem. Onberispelijke coupe. Dameskleding in de maten 88, 96, 104 bovenwijdte à f 0.55, kinderkleding voor 't model aangegeven leeftijd à f 0.35. Bij elk patroon handleiding voor 't knippen en naaien benevens een verkleinde patroonschets. Franco toezending, direct na ontvangst van bestelling met het verschuldigde bedrag aan postzegels ingesloten, waarbij vermeld naam en adres, nummer van 't model en 't blad waarin het voorkomt, en bovenwijdte. Men meet deze maat rondom het lichaam, recht onder de armen door, gewoon glad gemeten, zonder extra-toeslag. Van de gefotografeerde modellen zijn maatpatronen verkrijgbaar, na nauwkeurige opgave der gewenschte maten à f 1.— p. stuk voor dames, voor kinderen à f 0.20.

4319. Chic tweedeelig compleet bestaande uit: mantel van gefigureerde wollen stof en japon van effen wollen stof in bijpassende tint. De japon heeft een diepen plooi op zijde en is met asymmetrische découpe's versierd. Voering, kraag en revers van den mantel werden gedacht in dezelfde stof als de japon. 4500. Klassiek tailleur-costuum. Manteltje van voren afgerond, op een knoop sluitend, gegarneerd met zakjes en knopen. 4354. Zeer elegante mantel, gedacht in groen laken met revers, moderne kraag en manchetten van zwart astrakan.

Merijntje Gijzen's Jeugd

PREMIE- VOORSTELLING VOOR ONZE ABONNE'S

BIJ DE FOTO'S

1. Merijntje schrijft samen met den pastoor een brief aan De Kruik, terwijl deze voor strooperij gevangen zit.
2. Merijntje gaat schaatsenrijden op den dag, dat De Kruik uit de gevangenis ontslagen wordt.
3. De „ruzie om de vrouwen” tuschen de twee vrienden.
4. Een aardig moment van Siska Kremer als Merijntje.
5. De uitbarsting van De Kruik's jalouzie.
6. De Grensjager, op bezoek bij Janeke, neemt afscheid, om zijn rivaal, De Kruik, te achtervolgen bij 't stroopen.

4

5

Het is wel niet meer noodig, na al wat over deze tooneel-gebeurtenis in geheel de pers geschreven is, nog een uitvoerige nieuwe beschouwing te wijden aan dit werk. Wij behoeven slechts te verwijzen naar wat wij nog voor korten tijd publiceeren aan foto's betreffende deze opvoering en betreffende de nieuwigheid van het draai-bare tooneel. Wij zijn echter in de gelegenheid, hierbij een bijzonder geslaagde serie foto's van enkele tafereelen te publiceeren, en wij meenen daarmede den velen, die nu van onze premie gebruik zullen maken, een genoeg te doen, evenzeer als aan alle tooneelvrienden, die reeds eerder eene opvoering bijwoonden. De opnamen van den heer W. Coret karakteriseeren prachtig de zware tragiek der figuur van De Kruik zoowel als de heerlijke naïveteit en natuurlijkheid, waarmee het 14-jarige meisje, Siska Kremer, den heelen avond de rol van Merijntje Gijzen weet vol te houden.

6

Koninklijke beoefening der wintersport. Het Belgisch Koningspaar, vergezeld van prinses Marie José, heeft zich te Murren aan verkwikkende wintersport te goed gedaan.

Het leger des Heils, de machtige wereldorganisatie, maakt een ernstige crisis door, ontstaan over de vraag, of 't al dan niet wenschelijk is, dat generaal Bramwell Booth de opperste leiding in handen houdt. Dezer dagen is de Hooft Raad bijeengekomen in het hoofdkwartier Sunbury Court, om over deze netelige kwestie te beraadslagen. Onder de leidende functionarissen is een strooming merkbaar, om paal en perk te stellen aan de dynastie der familie Booth en zich daaraan te onttrekken. Een treffende toekomstigheid is wel, dat de tegenwoordige generaal Bramwell Booth, zoon van den stichter, momenteel zeer ongesteld moet zijn. Onze foto laat de plaats van samenkomst, Sunbury Court, zien en het contereitsel der verschillende kopstukken van het Leger, n.l. boven, van links naar rechts, commandante Eva Booth, die aan 't hoofd staat van de Amerikaansche afdeling, Generaal Bramwell Booth en diens echtgenoot. Onderaan links de chef van den Staf Higgins en rechts Cathrina Booth, dochter des Generaals.

Van over de Grenzen

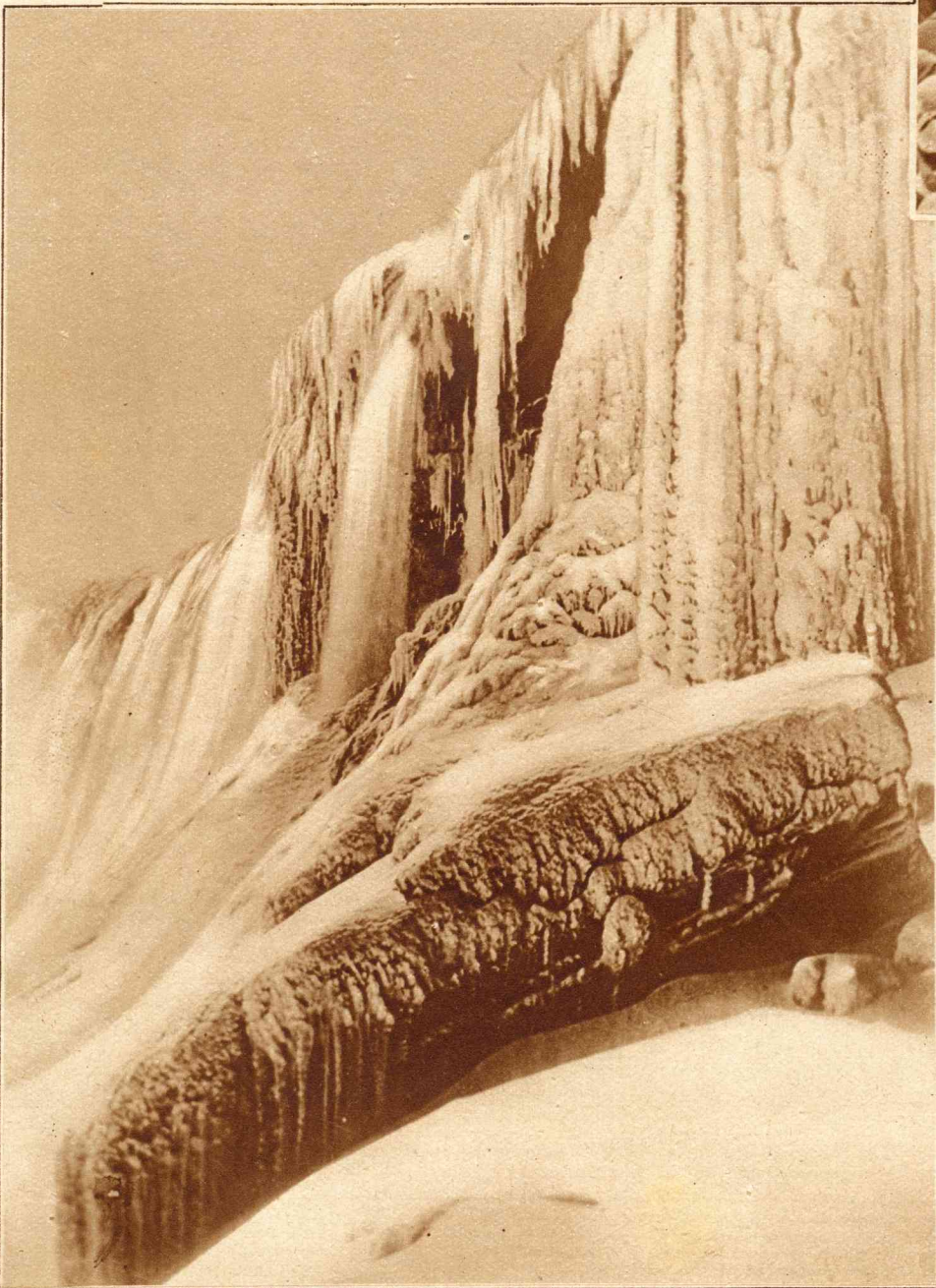

Hiernaast: George Bernard Shaw, de beroemste thans levende schrijver, begeeft zich naar de sensationele Schilderijtentoonstelling van Hollandsche meesters, momenteel te Londen gehouden

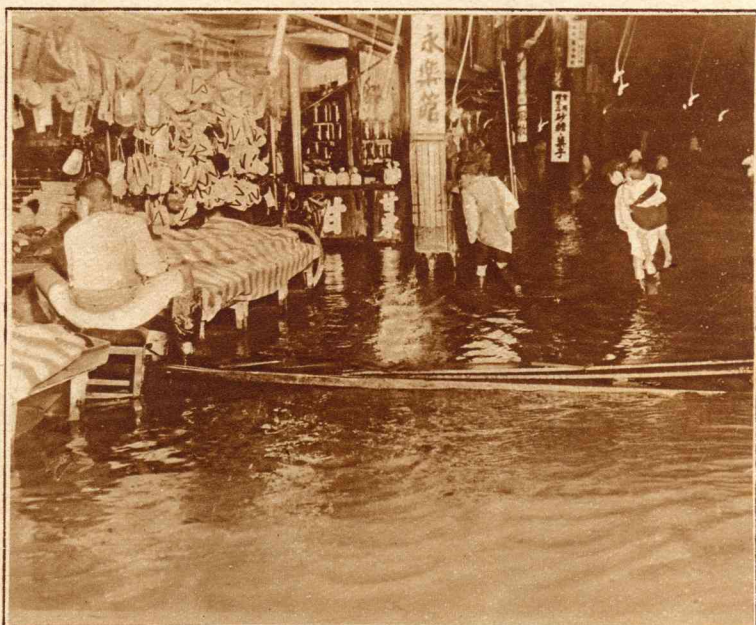
UIT VERRE GEWESTEN

Het land van belofte voor de met filmaspiraties bedeelde is Hollywood, de merkwaardige uit den grond gestampte stad, centrum der cinematografische industrie. Het grootste deel echter der vrouwelijke en ook mannelijke schoonen, die er heen tijgen, overtuigd zich een plaats aan den filmsterrenhemel te zullen veroveren, keeren ontmoedigd en gedesillusionneerd weer terug. Alvorens dit Mekka voor goed den rug toe te keeren, werpt de teleurgestelde dochter Eva's 't nog 'n laatste weemoedigen blik toe

Hulde aan zijn heldhaftigen voorganger bracht de poolonderzoeker Commandant Byrd, toen hij, Nieuw-Zeeland bezoekend, een krans legde aan den voet van het monument, opgericht ter eere van den Engelschen poolreiziger kapitein Scott. We zien hem hier een huldigende rede houden, waarin hij dank bracht aan zijn voorganger, die 't leven liet in 't gebied van sneeuw en ijs, voor zijn prikkelend voorbeeld.

Behalve van vulcanische uitbarstingen heeft Japan ook van andere natuurrampen wel te lijden. Zoo heeft nog onlangs een springvloed groote verwoestingen aangericht. De nachtelijke reddingsarbeid in een der straten van een Japansche stad is hierbij afgebeeld.

Een grootschen aanblik levert de beroemde Niagara-waterval op in bevroren toestand: zooals men op de foto hiernaast ziet afgebeeld.

TOONEEL TE AMSTERDAM

Bij het Schouwtooneel is dezer dagen de première gegaan van „Mijn vrouw wil scheiden”, een kluchtig spel vol dolle verwikkelingen. Bovenstaande foto geeft een scène weer uit

het eerste bedrijf, met v.l.a.r.: Ko Arnoldi, mevr. Pine Bolder, Jeanne van Rijn en Ezerman. Rechts: Nog 'n episode uit 't 5e bedrijf, Dialoog tusschen Jeanne van Rijn en Jacques Snoek.

UIT DE WIENER-REVUE, welke thans wederom de lachspieren der bezoekers van het Rika Hopper-theater in beweging brengt, beelden we bijgaand tooneel af, 'n straatscene meergevend.

DE STAD AMSTERDAM
HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

Red. en Adm.: Keizersgracht 234. Tel. 43304. Abonnementsprijs: p. week 12½ cent; per kwartaal f 1.625; per post f 1.75; Voor Nederlandsch-Indië f 7.00 per jaar bij vooruitbetaling. Voor het overige buitenland: porto extra. Losse nummers 15 cent. Voor advertenties wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 50.— tot f 2000.—)

OPLAGE 101.800 EX.
Aangesloten bij het Bureau voor
Oplagecontrole, Amsterdam.